

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ

ΕΤΟΣ Ε!
ΑΡ. 261

ENT

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣΕΤΟΣ Ε'
ΓΡΑΦΕΙΑΝεταρά 15 - Αθήναι
Τηλέφωνον : 64 - 67

ΤΙΜΗ ΦΥΛΟΥ ΔΡΧ. 4

ΕΒΔΟΜΑΣ

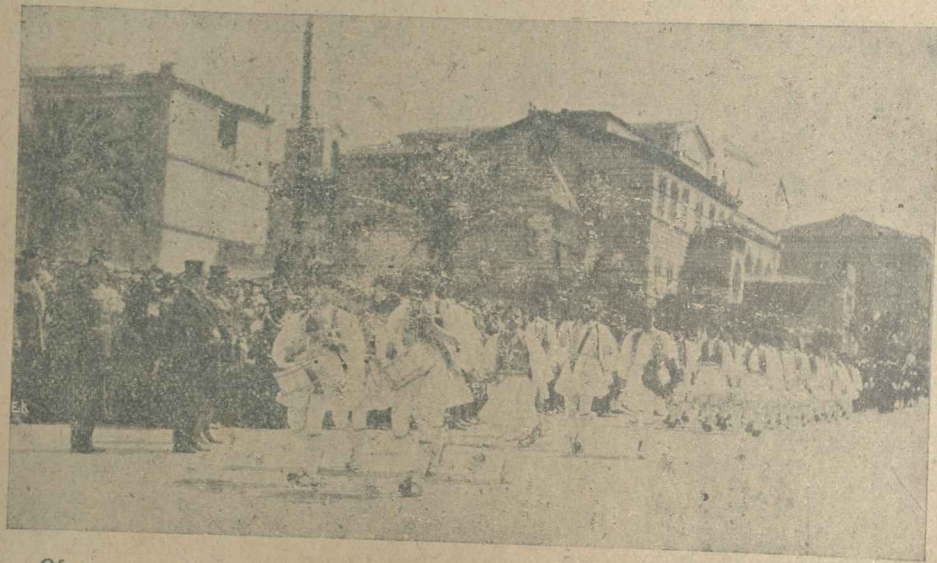
ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

ΜΑΧΙΡΙΣΤΗ

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥ

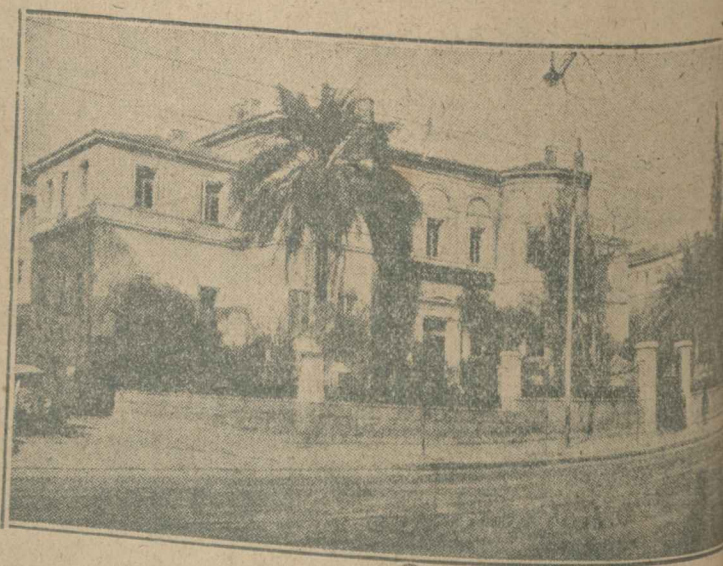
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΕ

Εσπερινού Δρ.
Κερατοειδούς Δολώσεως
Αμερικανικής
ΑιγιάτουΤα έμβροματα έπαινον
προς τόν διαγνώστηΟί φουσανελλοφοροί της Σχολής Μεταξά παραλαύνοντες από τών έπισημών
κατά τόν εορτάσμόν της 25ης Μαρτίου 1930.

Η Σχολή Μεταξά περιλαμβάνει Νηπιαγωγείον, Δημοτικόν, Γυμνάσιον, Έμπορικόν Σχολήν,
τάξιον Λογιστικόν Τμήμα, Ημερήσιον και Νυκτερινόν, και

ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

μετά ιδιαίτερου τμήματος οικότροφείου θηλέων. Έντατική διδασκαλία Γαλλικής και Άγγλικής
ιδιαιτέρως δέ διά τούς οικότροφους. Τό οικότροφείον της σχολής Μεταξά πληροί όλους τούς
της σχολικής υγιεινής, περιβαλλόμενον πανταχόθεν υπό κήπων και αύλών, με κοιτώνας εύρους
μεσημβρινούς και εύαέρους. Οί οικότροφοι
διατρώμενοι εις οίκογενειακόν περιβάλλον
υπό την επίβλεψιν τών Διευθυντών και ειδι-
κής ύπηρεσίας, εξέρχονται δις της εβδομά-
δος εις περίπατον, επιδίδονται εις άθλητι-
κας παιδιάς, επισκέπτονται τόπους άρχαιο-
λογικούς, έχουσι τόν κινηματογράφον των
έν τη Σχολή, κατατάσσονται πρόσκοποι εις
την ομάδα της Σχολής και ασκούνται ιδιαι-
τέρως εις την Γαλλικήν και Άγγλικήν
συνομιλίαν.

Τα κτίρια της Σχολής

ΣΧΟΛΗ

Γ. ΜΕΤΑΞΑ

ΚΗΦΙΣΣΙΑΣ 11 - ΜΕΡΛΙΝ

ΜΕΤΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ :

Κ. ΚΡΟΝΤΗΡΑ & Α. ΤΥΧΟΝΙΔΗ

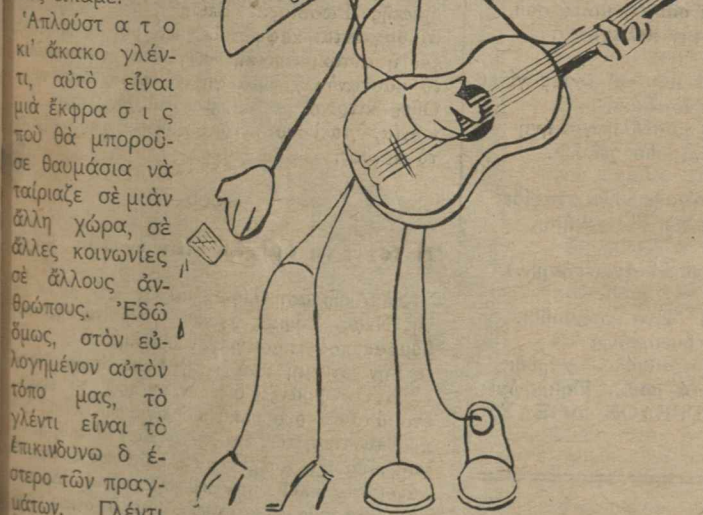
Αρ. τηλεφ. 20-205

ΕΒΔΟΜΑΣ

1959

ΑΠΟΤΙ
ΒΛΕΠΟ

Ασφαλώς τα δνόματα θα σας είναι ήδη γνωστά—πολύ γνω-
στά μάλιστα—απ' της περιγραφής των έφημερίδων. Ίσαμε
πριν λίγες ημέρες ακόμη, κανείς βέβαια δεν θα είχε προσέ-
ξει περισσότερο απ' ό,τι πρέπει της δυο μπαλλαρινούλες, κι
ούτε θα ενδιαφέρθηκε ποτέ να μάθη τα δνόματά των. Έφτα-
ξε όμως ένα γλέντι για να ξεπεταχθούν ξαφνικά ή δυο μπαλ-
λαρινούλες απ' το παλκοσένικο στο πλαίσιο της άληθινής
ζωής, και να μεταφερθούν τα δνόματά τους απ' τα προγράμ-
ματα του θεάτρου στην στήλη των έφημερίδων. Η χθεσινές
μπαλλαρινούλες της ράμπας άγκάλιασαν τό διάχυτο φώς της
δημοσιότητος. Κι' όλη αυτή ή
μεταβολή, για α-
τί; Για ένα ά-
πλούστατο κι' ά-
κακο γλέντι, κα-
θώς είπαμε.

Απλούστατο κι' ά-
κακο γλέντι, κα-
θώς είπαμε. Έπαι-
νετε να με πείσετε πως αν ήταν ή πρώτη στη θέση της
δεύτερης δεν θα εξεδιέκοτο κι' αυτή με τον ίδιο τρόπο. Άφου
στην μέση βρισκότανε ή Φωφώ και ή Νίνα, οί ανταλλαχθέν-
τες πιστολισμοί ήσαν άπαραίτητοι, ήσαν ή μόνη λύσις που
μπορούσε να δοθ ή στην τραγωδία αυτή που παίζεται κάθε
μέρα και που
στον τόπο μας
μάς άρέσει να
την έπνομάζου-
με «γλέντι»...

Η Φωφώ και ή
Νίνα! Αυτές
φταίνε κι' αυτές
θάπρεπε να τι-
μωρηθούν. Να
τιμωρηθούν δη-
λαδή με την ά-
παγόρευση να
μην ξαναπανε
σε γλέντι έφ' ό-
σον προηγουμέ-
ως δεν φροντί-
σουν να κανονί-
σουν ούσιαστι-
κάτερα την θέ-
ση τους στην
κοινωνία και να
πείσουν τούς κ.
κ. γλεντζέδες
πως ή γυναίκα
δεν είναι μία
μπουκάλια κρα-
σί ή μία καρέκλα, αλλά ένα ανθρώπινο όν που έχει κι' α-
τό τα ίδια δικαιώματα στην ζωή, όπως κι' αυτός...

Δυστυχώς φίλοι πάνε σ' ένα θεατράκι. Προηγουμένως πέ-
ρασαν από μία ταβερνούλα, τράβηξαν μερικά ποτηράκια,
και φυσικά ή ελαφρή ζάλη του οίνοπνεύματος με τό ξεγέλα-
σμα του φωτισμού της ράμπας, των παρδαλών κοστούμιών
των μπαλλαρινών και πιο πολύ της γυμνής σάρκας των, τούς
κάνει να εύθυμίσουν περισσότερο και να φτάσουν στην από-
φαση—την μεγάλη απόφαση για μένα—να ξανοιχτούν πιο πέ-
ρα σ' ένα γλέντακι. Η πρόσκλησις γίνεται, ή άποδοχή της
έκ μέρους των μπαλλαρινών ένθουσιάζει τούς έν εύθυμιά εύ-
ρισκόμενους φίλους, και ένα αυτοκίνητο τούς μεταφέρει σ'
ένα κέντρο. Έδώ μία άλλη παρέα γλεντά. Η παρέα όμως
αυτή στερείται μπαλλαρινών. Μεγάλο σφάλμα για την πρώ-
τη παρέα να μην προσέξη στην λεπτομέρεια αυτή. Ίσως αν
την προσέξε και σέ λίγο, όταν ή άλλη παρέα θέλησε να βά-
λη χέρι στην γυναίκες, αντί σ' αυτές έβαλαν όλοι χέρι στα
ποτάκια των, και τό κέντρο μετεβλήθη άκαριαίως σε πεδίο
μάχης. Τ' αποτέλεσμα : ό φόνος ενός ανθρώπου!...

Η μικρή αυτή χρονολογική περιγραφή, με ελάχιστες έ-

ναλλαγές, σας δίνει ασφαλέστατα τό ιστορικό κάθε γλεντιού.

Και τώρα διερωτάται κανένας : ποιός φταίει; Η πρώτη
παρέα; Η δεύτερη; Επιτρέψτε μου να απαντήσω μ' ένα «ό-
χι» και για της δυο. Δεν φταίει ούτε ή πρώτη, ούτε ή δεύτε-
ρη. Μά τότε ποιός φταίει—γιατί ασφαλώς κάποιος πρέπει να
φταίη. Φταίνει λοιπόν ή μπαλλαρινούλες! Μάλιστα, ή Φωφώ
και ή Νίνα φταίνε για ό,τι γίνηκε! Αυτές μόνο είναι υπεύ-
θυνες για τόν φόνο. Αν έλειπαν αυτές, νάστε βέβαιοι πως
τόσο τα μέλη της μίας παρέας, όσο και της άλλης, θα γύρι-
ζαν ήσυχά-ήσυχά τό πρωί στα σπίτια τους, σάα και άβλα-
βή.

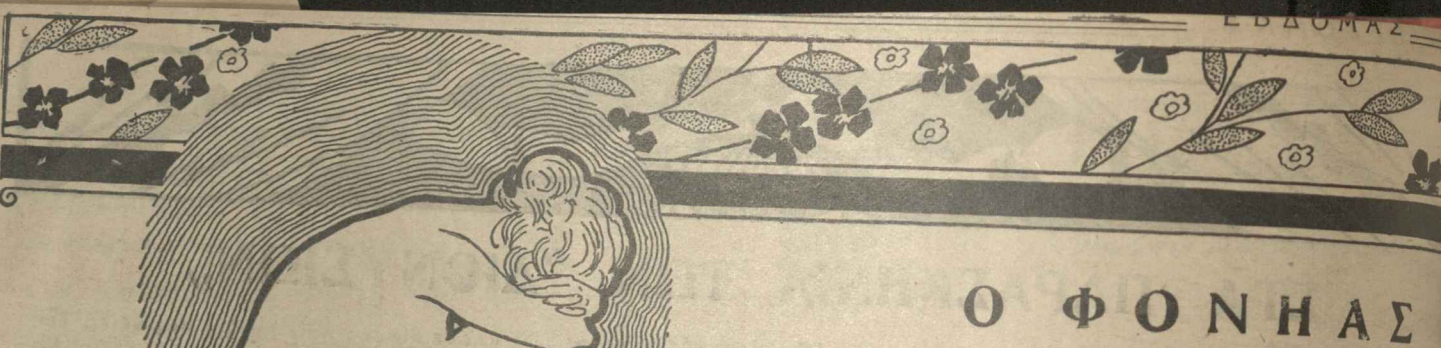
Θά με ρωτήσετε ίσως γιατί φταίνε ή μπαλλαρινούλες; Δεν
είναι και τόσο δύσκολη ή άπάντησις. Φταίνει γιατί άπλούστα-
τα είναι... γυναίκες! Γυναίκες του θεάτρου μάλιστα κι' έ-
πρεπε να ξέρουν πως εδώ στην Ελλάδα ή γυναίκα άποτε-
λεί κτήμα του καθενός. Μπορεί να λένε ό,τι θέλουν ή κυρίες
των σωματείων προς προστασίαν των δικαιωμάτων της γυ-
ναίκος, αλλά στην αντίληψη του κόσμου ή γυναίκα εξισώνε-
ται ακόμη μ' ένα έψυχο αντικείμενο που μπορεί πώς τις να
έγγιση, να πάρη διά της βίας, να ξυλίση, να... να... τέλος
πάντων να τό μεταχειρισθ ή όπως θέλει.

Σεβασμός και άναγνώρισις ίσων δικαιωμάτων στην γυναί-
κες είναι μία καθαρή ούτοπία για την Ελλάδα. Και στην
προκειμένην περίπτωση ή Φωφώ και ή Νίνα δεν μπορούσαν
να άνήκουν σε μία μόνο παρέα. Έπρεπε να μοιράσουν την
εύθυμία τους και με τούς άλλους. Δεν θένε; Έχει καλώς!
Αρπάζετε μερικές κουμπουριές για να μάς θυμάσθε ές
άλλοτε!

Η δεύτερη παρέα εξεδιέκοτο όπως έπρεπε. Και μην επιχει-
ρήσετε να με πείσετε πως αν ήταν ή πρώτη στη θέση της
δεύτερης δεν θα εξεδιέκοτο κι' αυτή με τον ίδιο τρόπο. Άφου
στην μέση βρισκότανε ή Φωφώ και ή Νίνα, οί ανταλλαχθέν-
τες πιστολισμοί ήσαν άπαραίτητοι, ήσαν ή μόνη λύσις που
μπορούσε να δοθ ή στην τραγωδία αυτή που παίζεται κάθε
μέρα και που
στον τόπο μας
μάς άρέσει να
την έπνομάζου-
με «γλέντι»...

Η Φωφώ και ή
Νίνα! Αυτές
φταίνε κι' αυτές
θάπρεπε να τι-
μωρηθούν. Να
τιμωρηθούν δη-
λαδή με την ά-
παγόρευση να
μην ξαναπανε
σε γλέντι έφ' ό-
σον προηγουμέ-
ως δεν φροντί-
σουν να κανονί-
σουν ούσιαστι-
κάτερα την θέ-
ση τους στην
κοινωνία και να
πείσουν τούς κ.
κ. γλεντζέδες
πως ή γυναίκα
δεν είναι μία
μπουκάλια κρα-
σί ή μία καρέκλα, αλλά ένα ανθρώπινο όν που έχει κι' α-
τό τα ίδια δικαιώματα στην ζωή, όπως κι' αυτός...

ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ

Ο ΦΟΝΗΑΣ

«Ορφος μπροστά στον καθρέφτη, ξέδνε τη λευκή γραβάτα του με προσοχή και επιμέλεια, σαν να έκανε καμιά ιεροτελεστία. Φόρεσε το φράκο του κι' έπειτα κυτάχτηκε στο γυαλί καλά. Χαμογέλασε με κάποιον έγωισμό. Ήταν ευχαριστημένος από την κομψή ανδρική του εμφάνιση.

«Εορίξε μιά ματιά στο ρολόι του. Ήταν έξη ή όρα. Είχεν ακόμα αρκετόν καιρό στη διάθεσή του. Ο γάμος θα γινότανε στις 9 το βράδυ. Δεν ήθελε να τριγυρίση από τώρα μέσα στα σαλόνια του πενθερού του, ν' ακούη φλυαρίες και άστειότητες των προσκαλεσμένων και φίλων, που τ'ό κάτω-κάτω της γραφής μπορεί να ήσαν κι' επικίνδυνες.

Πήρε την εφημερίδα και σήκηκε στο μικρό διάνυα της γκαρσονιέρας του, σαν ένας ευτυχημένος άνθρωπος που δεν έχει τίποτα να τον πειράξη στη συνειδήσή του.

«Ένα ελαφρό χτύπημα ακούστηκε στην πόρτα.

«Ποιος να είναι τέτοιαν ώρα ;» σκέφθηκε. Σηκώθηκε και άνοιξε.

Μιά ψηλή νέα με γκριζό φόρεμα και μιά τζάντα στο χέρι προχώρησε.

«Η κυρία ;» ρώτησε μηχανικά εκείνος.

«Ένα διαμμένο ειρωνικό γέλιο έσχισε την ατμόσφαιρα.

«Η κυρία... ναι... ακριβώς, ή κυρία, όπως τ'ό είπες. Ή κυρία ήρθε ν' αποχαιρετίση τον κύριο πριν πάη εκείνος τώρα, προσάθησε να χαμογελήσει αδιάφορα, μιά δεν κατώρθωσε παρά να κάνει ένα μορφασμό μονάχα.

«Εκείνη — πού δυνατή — στηρίχθηκε σ' ένα έπιπλο και τόν άτένισε σαρκαστικά και περτά, κυτάζοντάς τον από τ'ό κεφάλι ως τ'ό πόδια.

«Τι ώραός που είσαι άπόψε ! τ'ό είπες. Είσαι σαν την πρώτη βραδιά που συναντηθήκαμε μαζί στο χορό. Φυσικά καταλαβαίνω γιατί. Έχεις πάλι άπόψε μιά προμερία. Μιά καλή εμφάνιση έ-ξασφαλίζει πάντα την επιτυχία. Θα παήεις τον όλο το πρωταγωνιστή στην καινούργια κομωδία της αγάτης, άνάμεσα στα λουλούδια που θα σου στεί-λουν οι φίλοι, κάτω από τ'ό νυμικιά στεφάνια, μπροστά στον παπ, πλάι σ' ένα άλλο δώμα.

Τό αμα άνέβηκε στο πρόσωπό του. Έγινε κατακόκκινος. Με φωνή γεμάτη θυμό της είπε :

«Αίχα, Αίχα, τί θέλεις από μένα ;

«Εκείνη άπλωσε τ'ό χλομό της χέρι με πε-ριφρόνηση.

«Θεατόν ! Ήρθα να παίξω κι' έγώ σ' αυτή την κομωδία άπόψε, που είναι και τρα-γοδία της δικής μου ζωής...

«Εδάγκωσε τ'ό χέλι του, σταύρωσε τ'ό

χέρι και χαμογέλα σ'ε με πείσμα.

— Ήρθε να μου κά-νεις έκβια-σμο ;

— Ήρθα να διεκδικήσω τ'α δικαιώματά μου, ήρθα να σήσω ένα δόφοραγμα μπροστά στη συνείδησή σου, ήρθα να σ' έμποδίσω να κάνης μιά καινούργια άτιμία.

Μισόλλεισε τ'α μάτια του και τήν κυτάξε με λύσσα. Ή άναπνοή του ακούτανε βαρεία.

Ήταν κατάχλωμος.

— Γιατί μπαίνεις στο δρόμο της ετυχίας μου ; είπες. Γιατί θέλεις να καταστρέψης τ'ό μέλλον μου ; Με ποιά δικαιολογία, με ποιά δικαιώμα ;

Ή γυναίκα κινήθηκε σαν πληγωμένο θηρίο.

— Με τ'ό δικαίωμα της κόρης που σου πα-ράδωκε ό,τι πολύτιμο είχε, για να τ'ό ρίξης στο δόφορο, για τ'ό δικαίωμα της γυναίκας που θύσασε για χάρι σου οικογενειακές πα-ραδόσεις, τιμή, ύποληψη, όλο-όλα. Με τ'ό δι-καίωμα της μητέρας που σκότωσε με τ'ό φαρ-μακωμένο από τη θλίψη γύλα της, τ'ό μονά-κρο άγγελοδιδ που έφερε στον κόσμο ή πα-ράνομη ένωσή μας...

Τ'α λόγια της τόν χτυπούσαν αλύτητα κα-τά πρόσωπο σαν χαστοίνα.

«Έφερε τ'α χέρια του μπροστά στα μάτια και έπρεσε στο ντιβάνι συντριμμένος.

Ή Αίσα πλησίασε ήρεμα, τόν κούταξε συμ-παθητικά, δότερα σήκηκε σ' ένα χαμηλό κά-θισμα μπροστά στα γόνατά του και με φωνή χαμηλή, ύποβλητική, συγκαταβατική, άρχισε :

— Όχι, Ντέμη, όχι, δεν ήρθα άπόψε να σε έκβιάσω, ήρθα να κλάψω, ήρθα να σε παρα-καλέσω, ήρθα ν' απλώσω μπροστά στα μάτια

Είμαι μιά ζητιάνα και σου ζητάω ελεημοσύνη...

σου όλους τους θησαυρούς της καρδιάς μου, ήρθα να σου άναστήσω της άστροφes εικόνας, να γυρίσης πίσω μαζί μου για μιά στιγμή στην πρώτη μας συνάντηση — μέσα στη σάλλα του χορού — στα πρώτα σου γλακόλογα, στα οαία. Καί τ'ό πιστεύω. Μου είπες πως μ' ά-γαπας. Κι' έγινε σκλάβος σου έγώ. Δεν έβλε-πα πιά τίποτα μπροστά μου παρά μονάχα έ-σένα. Ποδοπάτησα κοινωνία, οικογένεια, δο-χές, αισθήματα. Ήμουν μεθυσμένη από τ'ό

φαρμάκι της γοητείας σου και ξεχάσα να πορευόσαις και καθήκοντα. Άφισα τήν ψυ-χή μου μαννούλα να πεθάνη μονάχη για να θάω να κατοικήσω μαζί σου εδώ μέσα. Το χρόνο, ένα χρόνο γεμάτο χαρές και λύπη, χάδια και πόνους, ετυχίες και συμφορές, να θε έπιπλο, κάθε γωνία της μικρής αυτής γκα-ρσονιέρας σου, μου μιλεί για της ήρωας στιγμές που πέρασαν, της τρέλλης μας, της πεισματά μας... Κι' ότερα, ένα παιδί, έμ-μορφό, ένα άγγελουδί, ή άφροσύ της καταστροφής ή άρχη του τέλους.

Κατάπε ένα λυγμό που την έπνεε, κι' έ-ξακολουθήσε :

— Μέσα σ' ένα σύννεφο ξετοπίζεται και-πιν στη θύμησή μου όλη ή τραγωδία της ζω-ής σου. Τ'ό άπνο γράμμα που έλασα σου, κρεβάτι του μαυετηρίου, τ'ό κλάμμα που, πυρετός μου και τ'ό νεκρό κοινάκι που τ'ό έ-ραν και τ'ό θάνατο ξενα χέρια μονάχη, με τις έλπίδες μου, μαζί με τ'α θνητά μου. Ζήτησα να ερσασθώ ως νοσοκόμος εκεί για να ξεχάσω, για να μ'ή σ' αντίκριση σου στο δρόμο μου. Άν ήξερες, Ντέμη, πόσο έλκαρα, πόσον ύπόφερα για να σήσω τ'όν νού μου τ'ό δνομά σου κι' από τη φτω-καριά μου την αγάτη που κλοδσε για σένα.

— Φαντάσθηκα πως τ'ό πέπυγα κι' ήμουν σ-σχη. Ο καιρός περνούσε και λογάριαζε τις ή πληγή θα κλείση, πως θα γιατρευθώ. Άλ-λοίμονο, γελάστηκα ! Χτες βράδυ μιά άφρο-στη που νοσήλευα μου μίλησε για τ'ους γάμους της άνημιάς της που γίνονταν σήμερα. Μ' άνάφερε τ'ό δνομά σου, την προίκα, τ'α πλάτη τ'ού πενθερού, τ'α μεγαλεία, τ'ό θρίαμβο. Ή πληγωμένη αγάτη μου που κοιμότανε ξαπ-τισε από τόν πόνο, τ'ό φαρμάκι της ζήλειος πα-τισε όλο τ'ό είναι μου και πήρα τ'ό δρόμο τ'ού σπιτιού σου. Ήθελα να δώ άδωκα μιά φορά άν ό δήμος της ζωής μου είναι άμειλιτος στην καταδίωξη μου.

Σκούπισε με τ'ό μαντήλι της τ'α δάκρυα που αϊλάζονταν τ'ό πρόσωπό της.

— Άκουσε Ντέμη, αυτή τη στιγμή σου μιλεί μιάν αγάτη έτοιμοθάνατη, ξεχνάει πως την ποδοπάτησε σαν σκουπίδι του δρόμου, ξεχνάει της πε-κρες που την πότισε και σου ζητά να της δώσης τ'ό χέρι. Δέ ή ά σου μίλησα για εθόνες, για μιά ύποχρεώσε, για να θήκοντα. Είμαι μιά ζητιάνα και σου ζητάω ελεημοσύνη, λίγη σημάδια, Ντέμη, γιατί σ' άγαπάω ακόμα, σ' έ-γαπα...

Πήρε τ'ό χέρι του, τ'ό πλησίασε στη χεΐλη της και πνίγηκε σ' ένα μικρό έ-ναφυλλήτο.

«Εκείνος σηκώθηκε άπότομα σαν να τόν άγγιξε κανένα φίδι.

— Άκουσε, Αίσα, είπες ψυχρά, αήθη που μου λές είναι περασμένα, ξεχα-σμένα. Σήμερα καθένας μας πρέπει να τραβήξη τ'ό δρόμο του. Ή έσχω τ'όν ρομαντισμού πέρασε. Θα κάνω έμειν-που μου ύπαγορεύει ή λογική και τ'ό συμφέρον μου.

Τ'α μάτια της φροσφόρισαν άγοιμένα :

— Τ'ό συμφέρον σου, έ ; Καί δέ φοβάσαι λοιπόν τίποτα έσύ ; Ούτε τ'ό νόμο ; Ούτε τ'ό Θεό ;

— Τί έκανα για να φοβηθώ ; Πέντημα σαν νέος, όπως και κάθε άλλος, έπαθα κι' έγώ σαν ένα τρελλό παιδί. Μά... καταλαβαί-νω, θέλεις να κάνης ένα σκάνδαλο, θές να τ'α πής στην οικογένεια της μητρίς μου. Φυλάξον ! Θά έκτεθής άδικα. Για τ'ό παρ-έθον είσαι υπεύθυνη και σ' όπως κι' έγώ...

Απλώσε τ'ό χέρι της άπειλητικά.

— Άτιμε ! τ'ό φώναξε.

Πήρε τ'ό καπέλο του στο χέρι και είπε :

— Άφισε κατά μέρος τ'ους μελοδραματι-σμούς και διάβασα να φύγω. Νομίζω μάλι-στα πως άρκετά κράτησε αυτή ή άνουσια κωθέντα τόσην ώρα.

Ή Αίσα κατάλαβε πως την διόχγει. Ένα σιδερένιο χέρι λές και της έσφιγγε τ'ό λά-οργγα για να την πνίξη. Τ'α μάτια της πλημ-μύριανε πάλι δάκρυα, που κυλούσαν τώρα στα χλομά της μάγουλα.

— Θέλεις να φύγω, τ'ό καταλαβαίνω, είπες. Σε περιμένει εκεί, μέσα σ' ένα φοιτόλοστο μέγαρο μιά λευκοντυμένη νέα, για να την ό-δηγήσης στον άνόδοπαρτο δρόμο της ετυ-χίας. Έ ! λοιπόν όχι, όχι, δεν θα πάς ! Θά σε περιμένει πάλι, πάλιν καιρό άκόμα...

Από την τζάντα της έβγαλε ένα μικρό με-τάλλιο άνταξιμένο.

«Εκείνος κατέχλωμος έκανε δυό ήματα πίσω.

— Θές να με σκοτώσης ; είπες.

Ή Αίσα σταύρωσε τ'α χέρια στο στήθος και γέλασε σάλη-ρά σαρκαστικά.

— Μείνε ήσυχος, φώναξε ειρωνικά, δεν μου χρειάζεται ή ζωή σου για την έκδωσή μου. Κού-ταξε καλά τί κρα-τάς. Τ'ό γνωρίζεις ; Είναι ένα μικρό κομ-μά μαχαίρας με ά-σπέρνα λαβή, που πάνω της είναι χι-ραγμένο τ'ό δνομά σου. Μου τ'ό είπες χα-ρίσει μιά πρετιομα-νά, μέσα σ' έναν κήφο για να κόψω τριαντάφυλλα. Οι-μώσα ! Τότε μ' ά-γαπούσε ακόμα και μου είπες : «Πρό-σεξε, Αίσα, γιατί είναι πολύ επικίνδυ-νο αυτό τ'ό παχι-νίον». Πριν νάρθω άπόψε έδω μέσα έ-να πάρε την από-σπότη μου. Λίγα λε-πά πριν άνεδω ή σάλλα σου, έσφιξα στο ταχυδρομείο ένα γράμ-μα για τόν Διευθυντή της Άστρινόμιας. Τ'ού λέγω πως έχωμαι σπίτι σου να σου ζήτησω λόγο για την άποστία σου και φοβόμην μ'ή με σώσωσης. Με καταλαβαίνεις ;

Ο Ντέμης ένοιωσε ένα κύμα από αμα ξε-στό ν' άνεβαίνη στο κεφάλι του. Τ'ό μυαλό του σκοπίστηκε και θάλωσε ή ματιά του. Είχε κα-ταλάβει καλά τ'ή σημασία τόν λόγων της Αί-σας.

Γιά μιά στιγμή θέλησε να σιχτή επάνω της και να την άποπλήξ. Όλγες όμοες την δίνα-ν για τ'ό επιτήρη. Προτίμησε να συγκρατήσει τόν έαυτό του όσο μπορούσε περισσότερο και να υποκαθί τόν άνήξερο. Ήθελε με κάθε μέσον ν' άποφύγη τ'ό θόρυβο.

Τ'α μάτια του έπεσαν μηχανικά επάνω στο μεγάλο οολόι της γωνιάς πάλι. Ή βελόνα ποζωρούσε. Για μιά στιγμή έκονότανε μέσα στην κομψή γκαρσονιέρα τ'ό διαστικό τικ-τάκ και ή άναπνοή τόν δυό τους πνιγμένη σ' ένα κύμα θυσιας, άκατανόητο.

Έσφιξε της γοηθείς. Τ'α νύχια του βυθί-ζονταν μηχανικά μέσα στις σαιγμένες παλά-μες. Τ'α μάτια του άνήσχα, έσπερσαν επάνω στο χλομό της πρόσωπο σαν μπουκές περι-σπώσαν.

Αισθάνθηκε για μιά στιγμή πως ήτανε ά-σπια δεινός με τ'ό πασελθόν. Έσπεσε να σπάζει τ'α δεσμά του με κάθε τούπο, να τινά-ξη τήν άμαρτωλή σάλη που άπλώθηκε επά-νω του.

Σήμερα μπροστά του άνοιγότανε ένας και-νώγιος όρατός δρόμος, άπλωμένος με ρόδα

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΣΥΛΒΙΟΥ

Με μιά κίνηση, βύθισε τη μικρή λεπίδα στο στήθος της.

της κακίας τ'ό έχει δηλητηριάσει δια σήμερα. Σήκωσε τ'ους όμοιους του περιφρονητικά.

— Είσαι τρελλή... κι' έγώ βιάζομαι.

«Εκείνη στάθηκε μπροστά στην πόρτα.

— Βιάζεσαι, τ'ό ξέρω, τ'ό καταλαβαίνω. Κι' έγώ βιάζομαι να φύγω. Να δώμε όμως ποιός από τ'ους δυό μας θα φθάση πιά γοήγορα στο τέμα τ'ού δρόμου του. Πριν δης από δώ μέσα θα περάσης επάνω από ένα πύγμα. Θά ποδοπατήσης μιά καρδιά που την έχεις σκοτώσει έσύ, πριν από τ'ό μικρό ακίνδυνο αί-τό μαχαίρα, φονιά, φονιά !

Σήκωσε ψηλά τ'ό χέρι που κοιτούσε τ'ό φα-νικό όργανο και με μιά κίνηση σαν άστραπή έβύθισε τη μικρή λεπίδα στο στήθος της. Σ' ένα λεπτό σφαιράστηκε στα πόδια του άφίνον-τας ένα στεναγμό πόνου.

Καθώς έτρεξε να την έμποδίση εκείνος και να της πάση τ'ό όπλο, κόκκινες σταλαγματιές θεομό αμα έβαφαν όλο τ'ό λευκό τ'ού ποικα-μμο.

Κόπος ίδρωσε τόν περιεχισε. Τ'α δόντια του χτυπούσαν, έτρεμεν όλος. Μηχανικά, έφερε τ'α χέρια στο μέτωπο. Τ'α μαλλιά του θοθά-θηκαν από τη φρίκη. Ήταν κατάχλωμος.

«Εκείνη την ώρα χτύπησαν στην πόρτα. Έ-σπρωξαν άτ' έξω. Ένας ύπάλληλος άνδρω-λείου μ' ένα κάνιστρο λευκά όδδα προχώρησε. Σάν είδε τ'ή σκοτωμένη, τ'ό νέο με τ'ό μα-τωμένο ποικάμισο, τ'ό άνάκατα μαλλιά και τ'άπλανή μάτια, ό μικρός πετάχτηκε έξω τρο-μαγμένος ξεφωνίζοντας τρομαγμένος :

— Βοήθεια, φονιάς, φονιάς, πάστε τον !

ΣΥΛΒΙΟΣ

«Ο ένας από τ'ους δώδεκα

Ένας ζητιάνος πληθαίνει κάποιον γνωστό φιλόδηροπο :

— Δώστε μου, κύριε, μιά μικρή ελεημοσύ-νη. Είμαι άξιολύπητος. Ήμουν άνθρωπος τών γραμμάτων.

— Καί τί έγραφεσ ;

— Ένα βιβλίο με τόν τίτλο : «Οί δώδεκα τρόποι, με τ'ους όποιους μπορεί κανείς να πλουτίση».

— Καί ζητιανεύεις ;

— Φυσικά. Μεταχειρίζομαι έναν από τ'ους δώδεκα τρόπους...

Διφερούμενο

Μεταξύ χωρικών :

— Θά βάλης έφέτο σιάχτρο στο χωράφι σου ;

— Δεν είν' άνάγκη. Μένω ό ίδιος όλη την ήμερα.

Γκάφα !

— Μου ζήτησαν συντάσεις για σένα σήμε-ρα και είπα πως είσαι καλός, πολύ τίμιος και πως έχεις εισόδημα 500.000 δραχμές τ'ό χρόνο...

— Εύχαριστώ. Καί ποιός σου ζήτησε πληρο-φορίες για μένα ;

— Ο έφορος !

Μεταξύ μπερκέρδων

— Υπάρχει καλλίτερο πράγμα από ένα πο-τήρι κρασί ;

— Πώς ! Υπάρχει.

— Τί ;

— Ένα βαρέλι κρασί !

Η άπορία

Έκείνος. — Λένε πως τ'ό φιλι είναι άνθυγιεινό και επικίνδυνο. Μπορεί να κολή-ση κανείς κάθε είδους άρροφσεία.

Εκείνη. — Δεν ξέρω... Δεν μου έτιγχε ποτέ να...

Νά φιλήσετε :

— Όχι... ν' άρρωστήσω !

Τ'ό αίνιο μίσος

— Πώς πήγαν έφέτο τ'α μελλοία σου ; Έ-μεινες ευχαριστημένος ;

— Ενδοιασμένος. Δεν έκαμαν πολύ μέ-λι, αλλά τοίμησαν την πεθερά μου και την έκαμαν να μ'ή θέλη να ξανάρθη και σπάει μου !

Τ'ό εμπόδιο

Ένας Γιάννης, άσφαλώς από τ'ους σσαν-ταπέντε της παροιμίας, πήγε σε μιά μάνασσα να ρωτήση για τήν τύχη του :

— Έδώ βλέπω χαρές και πανηγύδι. Κά-κως σου μέλεται και γοήγορα μάλιστα. Μιά ένα πρόσωπο στέκει στο μέσο εμπόδιο... Καί ό Γιάννης ενοχέστατα :

— Στοιχηματίζω, θα είναι ή... γυναίκα μου !

Πώς έννοουσε τήν ευχαρίστηση

— Ταχαριστήθηκα πολύ που σ' είδα, φίλε μου, έπειτα από τόσον καιρό. Θέλεις να φά-με μαζί τ'ό μεσημέρι ;

— Εύχαριστός.

— Τότε, τότε γοήγορα στο σπίτι σου και πες να προσέσουν ένα σερόβισιο και για μένα.

Στο καυτόφορο

Προέδρος. — Πάλι εδώ ; Πόσες φο-ρές έως τώρα ;

Κατηγορούμενος. — Δεν ξέρω, κύ-ριε πρόεδρε, ένόμισα πως κρατάτε στεί λογα-ριασμό.

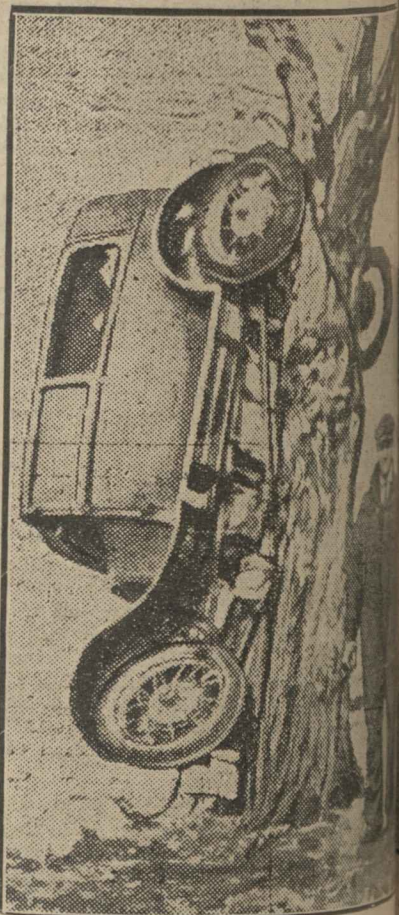
"Ενα ευτυχισμένο άντρώγυνο: Μια πολύ χαριτωμένη σκηνή... εκ του φυσικού, ληφθείσα από την ζωήν του κινηματογραφικού ζεύγους Μπάρρυμορ: "Ο διάσημος καλλιτέχνης της «Μέτρο-Γκόλντουϊν» Τζών Μπάρρυμορ με την σύζυγόν του, την ένδοξη Ντολорές Κοστέλλο, περνά της ώρες της σχολής του παίζοντας με τον πρό τινος γεννηθέντα διάδοχό του Τζών Μπλάιθ Μπάρρυμορ.

"Ο μικροσκοπικός Στίμν, ο μαύρος πρωταγωνιστής κωμωδιών της «Μέτρο-Γκόλντουϊν», ο αγαπημένος ήθοποιός του παιδοκόσμου σε μία νέα κωμωδία του που σύντομα θα θαυμάσουν οι νεαροί θαυμάστοι του και στην 'Αθήνα.

Οι ερυθρόδεσμοι Ζιβάρος, κάτοικοι τού ρινοῦ, ἐκληρονόμησαν ἀπὸ τοὺς πατέρας τὸ μυστικὸ ἐνὸς ἰδιαιτέρου τρόπου τοῦ διατηρεῖ ἀνέπαφες τῆς κεφαλῆς ἐπὶ δλόκληρους αἰῶνες! Τὰ κεφάλια τὰ φυλάττουν ὡς πολῦτιμα κειμήλια, καὶ κάποια ἔχνη ζωῆς: τὰ μαλλιά καὶ ἐξακολουθοῦν νά... μακραίνουν, ἐκ τῆς εἰκόνας.

"Ενα πολύ περιέργο αυτοκίνητο... συννέβη πρὸ ἡμερῶν στὰ περίχωρα τῆς 'Υόρκης. Τὸ αὐτοκίνητο πού βλέπετε τογραφία μας χάρις σὲ μιὰ στραβοτυπωμένη φέρ του ἀνερεϊχθῆ κυριολεκτικῶς ἐντὸς δέντρο πού βρέθηκε μπροστὸν αὐτό.

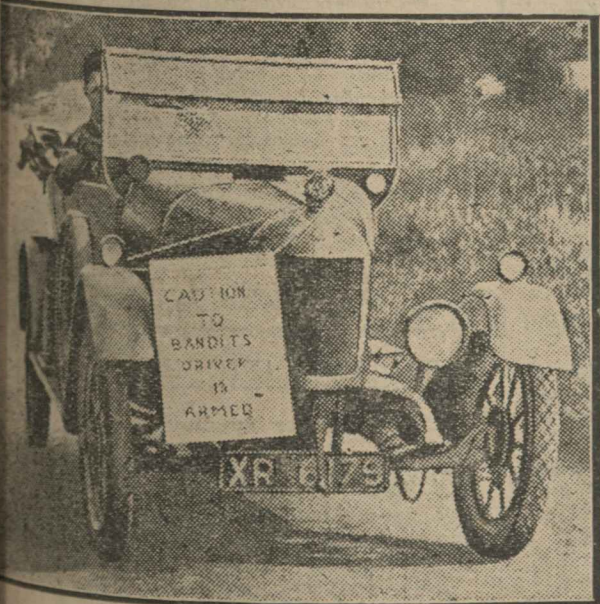
ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Κινητικοὶ ἀκροβατισμοί: "Ενα θαλάσσιο σπέρ πού πολύ μεταξύ τῶν ξένων φιλόθλων εἶναι καὶ τὸ «πλά-» ποῦ συνίσταται στήν ἰσορροπία τοῦ ἀθλητοῦ ἐπάνω ἐνδὲς, σφοδρὴν ἐπὶ τῶν κυμάτων με ἱλιγγιῶδη ταχύτητα ἐπὶ τῆς ἰσορροπίας, γιὰ σιγρίζεται μὲ τὸ κεφάλι ἐπὶ τῆς ἀμφιταλαντευομένης ἐκείνης!

"Η γοητευτικὴ Λίλιαν Ρόθ περνά κι' αὐτή, μοῖζι με τ' ἄλλα ἄστρα τοῦ Χόλλυγουντ, τῆς διακοπῆς τῆς σὲ μιὰν ἀκτὴ τῆς Καλλιφορνίας. Ἴδου ἓνα πρωτότυπο ἐνσταντὰν τῆς διάσημης ἀμερικανίδος στάρ, πού προδίδει ὅλη τὴν χάρη καὶ τὴν ξεγνοιασιά της.

Κινητικοί: "Επειδὴ ἡ ληστεία λυμαίνεται ὁρισμένας τῶν Ἡ. Πολιτειῶν καὶ τὰ κρούσματα κατὰ τῶν αὐτοκινήτων πληθαίνουν, οἱ σωφῆς ἀπεφάσισαν ν' ἀμυνθοῦν με τὰς κακοποιῶν. Ἴδον κι' ἓνας πρωτότυπος τρόπος: ὁ σωφῆς ἔχει ἐξορτήσῃ μιὰ πινακίδα με τὴν κατηγορηματικὴν ἐπιγραφή: "Αἶξιο σιτοὺς ληστές, ὁ σωφῆς εἶναι ὀπλισμένος!"

Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὁδοντίατρον δὲν εἶναι πάλιν τοῦ ἐξο- ριστο. Ἀπόδειξις ἡ τολμηρὴ οὕτῃ ὁδοντίατρος ἡ ὁποία ἀνέ- λαβε τὴν θεραπεία ἐνὸς ἱπποποιστοῦ πρὸ ἐπίσης ἐπὶ τρομέρ πονόδοντο. Χρειάζεται ὅτι μένει τήν, ἀλλὰ καὶ δρεκετὴ τόλμη, γιὰ νὰ βγάλῃ κατὰ ἓνα τέτοιο δόντι.

Γιατί δεν ήθελε να τον ξαναδύ

—Δεν ήθελε να συναντήσω πια ποτέ αυτόν τον παλιό γέρο τον Παπαδόπουλο...
—Γιατί;
—Χτες του ζήτησα δανεικές πεντακάστες δοξαριές.
—Και σου άνοιξε;
—Απεναντίας, μου τής έδωσε!...

—000—

Το μάθημα της τιμωρίας

Ο μικρός γιος του κ. Σπαγγουριμένου ρωτά τον πατέρα του:
—Πάς μου, μπαμπά, τι θα πει τιμωρία;
—Θα σου το εξηγήσω, είπε ο γέρος, και πρόσεξε να με ακούσεις καλά για να κάνεις αυτά που θα σου πω. Αν βρεις στο δρόμο μια δοξαριή, δεν είναι σπουδαίο πράγμα, και δεν αξίζει να την πάρεις. Αν όμως στην αστυνομία, αν βρεις ένα γιλιόκι, πρέπει να το πεις άμεσα στην αστυνομία, γιατί θα πουν πως είσαι τωτός και η τιμωρία είναι μεγάλο κεφάλαιο. Άλλωστε, αν κατά τύχη βρεις κανένα μεγάλο ποσό, βέβαια δεν θα το πεις στην αστυνομία... γιατί δεν θα γιναι πια ανάγκη από την τιμωρία!...

—000—

Μοίρασαν τη ζημία!

Κάποιος, γνωστός για τα περίφημα θαλασσοδάνεια, τα οποία έκανε και τα οποία ούδέποτε ένομιζε να επιστρέψει, ζήτησε από έναν φίλο του να τον δανείσει εκατό δοξαριές.
—Πάες πενήντα, του λέει ο φίλος του.
—Έτσι κερδίζεις πενήντα από και πενήντα εγώ!...

—000—

Η διαφορά

—Τι έκαμες, Παναγιώτη;
—Μία ξυπνή γυναίκα δεν ρωτά ποτέ τον άντρα της τί έκαμε.
—Άλλα ό ξυπνός άντρας υποσεί να ρωτά την γυναίκα του;
—Ο! Αγαπητή μου! Ο ξυπνός άντρας δεν έχει ποτέ γυναίκα...

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

Έλα πάλι όπως και πρώτα κάτω από την περσουλιά, τώρα που μακριά στη γύρα ανάψανε τα φώτα.
—Τώρα που δεν βλέπει ό ένας τ' άλλου τ' άσπρα τα μαλλιά, έλα, δός μου δυο φιλά σαν και πρώτα! Δεν απόψε μεσούχτι κι' ανασταίνοντ' οι νεκροί.
—Ακου! πώς ήγει ή χαμπάνα στην πνοή του νότου!
Κάθε πεθαμένος, λένε, τέτοια νύχτα κροτεί να πετάξη το βαρύ το σάβανό του.
—Έλα! δός μου τ' φιλά σου και πούδς ξέρει αν είν' γραφό.
—Ψυχοσάββατο είν' απόψε, των νεκρών γιορτάσι—
κάτι πούγουμε θαμένο μην αναστηθ' κι' αυτό και του πόθου το ποτό να μ'ς κεράση.

N. ΠΕΤΙΜΕΖΑΣ (Λαόςας)

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Όταν ο κ. Γεράσιμος Ευνητός μπήκε στο βαγόνι της πρώτης θέσεως του ηλεκτρικού σιδηροδρόμου, το ρολόι του σταθμού του Πειραιώς έδειχνε δέκα παρά δυο λεπτά. Και ο κ. Γεράσιμος δεν είχε λόγο ν' αμφιβάλλη για την ώρα, πρώτον γιατί έφερε μεγάλη εμπιστοσύνη στα ρολόγια των σταθμών των ηλεκτρικών σιδηροδρόμων, από οικογενειακή παράδοση, και δεύτερον γιατί δεν εμπιστευόταν ποτέ το δικό του, το οποίο διαφωνούσε συστηματικά με όλα τα άλλα ρολόγια της πόλεως.

Όπως ήτανε κοιραμένος, έπειτα από συνεχή δουλειά 15 ωρών στο εκτελεστικό του γραφείο, και αφού μάλιστα στο βαγόνι δεν έβλεπε κανέναν άλλον επιβάτη, σκέφθηκε πως δεν θα ήταν άσχημο να ξεφορτωθ' τον ενοχλητικό χρόνο της ώρας που χροιάζονταν το τραίνο για να φθάσει στην Όμορνια και να πάει έναν μικρόν ύπνο.

Και επειδή ο κ. Γεράσιμος δεν ήταν από τους ανθρώπους που αναβάλλουν της μεγάλης απόφασης, κοιμήθηκε άμεσα...

Σε λίγο, το τραίνο ξεκίνησε. Και το βλέμμα του κ. Γεράσιμου, κοιμημένου, ναυούριζε τον κύριο Γεράσιμο που άρχισε μάλιστα και να σκαλίζει στον το έστρεψε τη περιστασιακή...

Ο υπάλληλος που μαζεύει τα εισιτήρια, τον είδε να κοιμάται και δεν τον ενόχλησε. Ήξερε πως ο κ. Γεράσιμος, έχοντας τη δουλειά του στον Πειραιά και το σπίτι του στην Αθήνα, είχε διαρκές. Έβλεπε κάθε μέρα αυτή την αγαπητή σκηνή να ταξιδεύει και να επιδεικνύει με μεγάλη ποσότητα το διαρκές και είχε πάλι από καιρό να το τρώει.

Έτσι, ο κ. Γεράσιμος έξακολούθησε ανέναντος τον ύπνο του, που γινόταν όλο και πιο βαθύς.

—000—

Όταν ξύπνησε ο κ. Γεράσιμος και άνοιξε τα μάτια του, είδε ότι βρισκόταν και πάλι στο σταθμό του Πειραιώς. Τι είχε συμβεί; Απλοδοκία. Ο αγαθός εκτελεστικός, δεν έπληρε ναυαγία πώς το τραίνο σταμάτησε στην Όμορνια και θυμήθηκε να ξυπνήσει όταν η στήση έγινε πάλι στον Πειραιά. Δεν κατάλαβε όμως πάλι αυτή την περίεργη ιστορία. Και είπε μέσα του:

Φαίνεται πως δεν ξεκίνησε άδικα το τραίνο... Ας ξαναπάω άδικα έναν ύπνο. Γιατί να πάω ναυαγία είκοσι λεπτά της ώρας; Και ξανακοιμήθηκε.

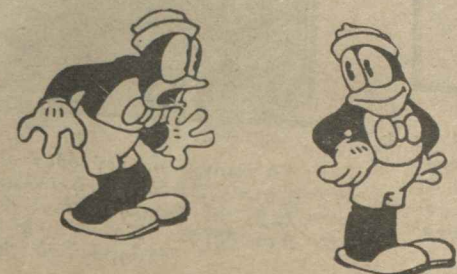
Ένοείται πως αναληφθηκε η ίδια ιστορία.

Και όταν ο κ. Γεράσιμος ξαναξύπνησε, είδε πως βρισκόταν πάλι στο σταθμό του Πειραιώς.

Βρε να πάω ο διάβολος είπε! Ακόμα δεν ξεκίνησε.

Κίτταξε το ρολόι του σταθμού. Έδειχνε έντεκα παρά δύο λεπτά. Θυμήθηκε τότε πως είχε μπή στην δέκα στο βαγόνι. Φώναξε τον υπάλληλο για να του κάνει παρατηρήσεις.

Μά δεν υπήλθε σε παρακαλώ, τί κατάστασις είναι αυτή με τα τραίνα σας; Ή είναι...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΕΒΡΑΙ-ΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ηθελε εγγύηση...

Οι Έβραίοι κάτοικοι μιας πολωνικής πόλεως παρέκλεσαν τον Πολωνό δικαστή να τους ορίσει το δόμιο που οδηγεί στο δικαστήριο να κερδοσκοπεί.

Μά, αγαπητοί μου, τους άπαντες ό δικαστής, πεθάνει τόσο σπάνια ένας Έβραϊκός πόνι πια, ώστε είναι τοίλτα να έλθουνε ένα σωρό γόηματα ν' αυτό το δόμιο.

Μας συγγνώμης πολύ, δεν πεθάνουνε πούλην σπάνια Έβραίοι εδώ. Δεν πεθαίνουνε πούλην να πεθάνουν Έβραίοι.

Να π'ες π'ω, τους άπαντες ό δικαστής, Έβραίοι εγγυάσθη ότι θα πεθάνουν πούλην δύο Έβραίοι την εβδομάδα στην πόλη μας, τότε σ'ε φάνηκε το δόμιο!

Ο νεοκέρης που θα έκανε κρότο...

Την εποχή που ο Ρενάν είχε δημοσιεύσει την «Βίον του Χριστού», έρχον που έκαμε τόσον κρότο σε όλο τον κόσμο, ζήτησε να νοικήσει καινούργιο σπίτι.

Έπειτα από πολλές περιπλανήσεις, βρήκε ένα καλό διαμέρισμα, υπό τον δρόμο νάνα η-συχίας νεοκέρης. Ο Ρενάν το υπεσχέθη, ή συμφωνία έλθηκε, το νοίκιασε κι' έπλε στον νεοκέρη πως την άλλη μέρα θα κοινοβούσε.

Πράγματι, νωρίς-νωρίς την άλλη μέρα, ο Ρενάν έφερε τα πράγματά του. Την ώρα όμως που έκανε να μπή, ο νέος ιδιοκτήτης, άνθρωπος άλοχός, που είχε λάβει πληροφορίες για τον Ρενάν εν τω μεταξύ, τον σταμάτησε και του είπε:

—Αντιγνώ, κύριε, έμαθα πως είστε άνθρωπος που κινείται... πολύ κρότο, κι' εγώ σ'ε είπα πως σ' ανθρώπους πολυκρότους δεν νοικήσει διαμερίσματα!

—000—

—Αντιγνώ, κύριε, έμαθα πως είστε άνθρωπος που κινείται... πολύ κρότο, κι' εγώ σ'ε είπα πως σ' ανθρώπους πολυκρότους δεν νοικήσει διαμερίσματα!

—000—

Επέλεξις διαταγής!

Κάποτε ο συνταγματάρχης Τρουφ, έορτάζοντας τα γενέθλιά του, έδωσε ένα μεγάλο γεύμα σ' όλους τους αξιωματικούς κι' υπαξιωματικούς του συντάγματός του. Μόλις συγκεντρώθηκαν οι προσκεκλημένοι του, ο συνταγματάρχης τους λέει ευθυμικά:

—Και τώρα, κύριοι, επιπλέον άνευ οίκτου και των έχθρων σας—υπονοών τα υπάρχοντα άπασα στο τραπέζι φαγητά, ποτά, φρούτα και γλυκίσματα.

Μόλις τέλειωσε το γεύμα βλέπει έναν υπαξιωματικό, που φεύγοντας, κρατούσε δυο κοπιώδεις κρασί.

—Τι κάνεις αυτό; ρωτάει ο Τρουφ.
—Υπακούω στις διαταγές σας, συνταγματάρχα μου. Όταν δεν μπορούμε να σκοτώσουμε τον εχθρό, τον αιχμαλωτίζουμε...

—000—

—Τι έκανε λέει; Στην άποψή;
—Μάλιστα!
—Και τί ώρα είναι σ'ε παρακαλώ;
—Μία και είκοσι!

—000—

—Και γιατί δεν με ειδοποιήσατε;
—Άντε! Αδ' τη δουλειά θα κάνουμε; Πούμπε στην έτασία να δώρη σε κάθε βαρύν από ένα Ευνητόπου!

—Και τώρα τί θα γίνει;
—Θα πάρετε ένα ταξί να πάτε άπάντα... Άλλοιώς;
—Καθίστε να κοιμηθούμε εδώ... Μία ώρα διαρκές έχετε...

—000—

—Η ιδέα του υπαλλήλου ήταν πολύ σωστή. Ο κ. Γεράσιμος σταμάτησε να σ'ε τον ύπνο και δεν ξεκίνησε παρά στις έξη παρά δύο, το ποτό από σταθμό της Όμορνιας... Είπε άπάντα κι' υπήλθε στην Αθήνα, ξανακαθίκα με το δικό στον Πειραιά...

—000—

—Ανέ, Αδ' τη δουλειά θα κάνουμε; Πούμπε στην έτασία να δώρη σε κάθε βαρύν από ένα Ευνητόπου!

—000—

—Και γιατί δεν με ειδοποιήσατε;
—Άντε! Αδ' τη δουλειά θα κάνουμε; Πούμπε στην έτασία να δώρη σε κάθε βαρύν από ένα Ευνητόπου!

—000—

—Και τώρα τί θα γίνει;
—Θα πάρετε ένα ταξί να πάτε άπάντα... Άλλοιώς;
—Καθίστε να κοιμηθούμε εδώ... Μία ώρα διαρκές έχετε...

—000—

—Η ιδέα του υπαλλήλου ήταν πολύ σωστή. Ο κ. Γεράσιμος σταμάτησε να σ'ε τον ύπνο και δεν ξεκίνησε παρά στις έξη παρά δύο, το ποτό από σταθμό της Όμορνιας... Είπε άπάντα κι' υπήλθε στην Αθήνα, ξανακαθίκα με το δικό στον Πειραιά...

—000—

—Ανέ, Αδ' τη δουλειά θα κάνουμε; Πούμπε στην έτασία να δώρη σε κάθε βαρύν από ένα Ευνητόπου!

—000—

—Και γιατί δεν με ειδοποιήσατε;
—Άντε! Αδ' τη δουλειά θα κάνουμε; Πούμπε στην έτασία να δώρη σε κάθε βαρύν από ένα Ευνητόπου!

—000—

—Και τώρα τί θα γίνει;
—Θα πάρετε ένα ταξί να πάτε άπάντα... Άλλοιώς;
—Καθίστε να κοιμηθούμε εδώ... Μία ώρα διαρκές έχετε...

—000—

—Η ιδέα του υπαλλήλου ήταν πολύ σωστή. Ο κ. Γεράσιμος σταμάτησε να σ'ε τον ύπνο και δεν ξεκίνησε παρά στις έξη παρά δύο, το ποτό από σταθμό της Όμορνιας... Είπε άπάντα κι' υπήλθε στην Αθήνα, ξανακαθίκα με το δικό στον Πειραιά...

—000—

Ένδιαφέρον!

Ο κύριος Χ... κουνάει την φιλενδά του δυνατά. Τό κλαδί, άπ' όπου είναι κρεμασμένη ή κούνια, τρίζει.
Α: λ: κ: α: —Αν σπάση το κλαδί;
Κ: ο: Χ...: —Τί με νοιάζει, μήπως το δέντρο είναι δικό μου;

—000—

Τό αποτέλεσμα

—Προσπαθούσα δυο ώρες, αγαπητέ μου, να πείσω την γυναίκα μου ότι πρέπει να κά-νομε οικονομίες.
—Και τό αποτέλεσμα;
—Μ' έπεισε να κόψω άμέσως τό τσιγάρο μου!...

—000—

Η ποιότης ή τό κρό-μα των ένδιεφεραν;

—Δώστε μου μία όκλα ψωμί.
—Άσπρο ή μαύρο;
—Δεν έχει σημασία. Είναι για έναν τυ-φλό...

—000—

Χρυσεί γάμοι και... χρυσός

—Τάχα; Ο Νίκος μορτάζει τους χρυ-σούς γάμους του.
—Ποιότρο, εγώ ξέρω πώς μόλις αύριο παντρεύεται για πρώτη φορά!
—Ακριβώς, και παίρνει μία πολυκατο-μυριούχο!

—000—

ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΥ ΠΕΡΑΣΑΝΕ

Τά χρόνια που πέρασαν, μάταια κανείς τα φέρνει και πότερο για τη φωνή της νεότητος του που ζει.
—Όταν στη πόλη, που έζησε κι' άγάπησε κι' έλθοσε, πούλην πούλην, μετά κάποιες γιορ-νάες.

Κανέναν πλέον γνώριμος δε μ'ς θυμάται κι' όλα τα όπια, οι δρόμοι, οι καλοί τότες τα ά-μα είδαν.

Μας φέρνουνται άλλοιωτικά κι' άπόστολα κι' έκείνες που άγαπήσαμε πούλην για πούλην.

—Ω! τί πικρός ό σπαραγμός να βλέπης πώς άκόμα κι' αυτά τα πράγματα ξεγνών, και πώς στο πέρασμά σου στα μέση όπου άισσες και κάτι άπ' την καρ-διά σου.

Κυλάει τυλίχ κι' άδίστατη γύρω ή ζωή των άλλων... Θυμάσαι πώς τότε ή νεότη μας πούνα πια πεθαμένη μέσα μας για μία δεύτερη φορά ξαναπεθα-νεί!

—000—

—Ό! τί πικρός ό σπαραγμός να βλέπης πώς άκόμα κι' αυτά τα πράγματα ξεγνών, και πώς στο πέρασμά σου στα μέση όπου άισσες και κάτι άπ' την καρ-διά σου.

Κυλάει τυλίχ κι' άδίστατη γύρω ή ζωή των άλλων... Θυμάσαι πώς τότε ή νεότη μας πούνα πια πεθαμένη μέσα μας για μία δεύτερη φορά ξαναπεθα-νεί!

—000—

—Ό! τί πικρός ό σπαραγμός να βλέπης πώς άκόμα κι' αυτά τα πράγματα ξεγνών, και πώς στο πέρασμά σου στα μέση όπου άισσες και κάτι άπ' την καρ-διά σου.

—000—

Κυλάει τυλίχ κι' άδίστατη γύρω ή ζωή των άλλων... Θυμάσαι πώς τότε ή νεότη μας πούνα πια πεθαμένη μέσα μας για μία δεύτερη φορά ξαναπεθα-νεί!

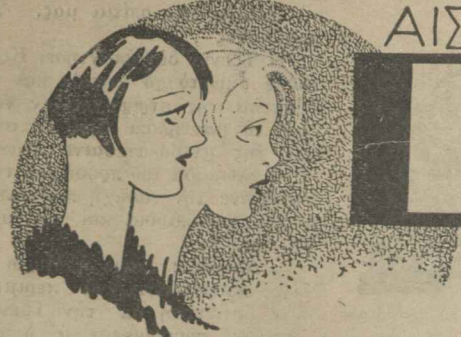
—000—

—000—

—000—

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΓΚΑΦΑ

Μία φορά κι έναν καιρό, υπήρχε ένας νεαρός επαγγελματίας—θα τον ονομάζουμε εδώ Φίλιππο—που, μολονότι είχε κάνει της σπουδές του στο Παρίσι, είχε μείνει δειλός και ήταν τρεμάς «χαλαράκι».

Ο Φίλιππος αυτός είχε βγή πρώτος απ' το σχολείο. Δειλός, εντούτοις, καθώς είπαμε πώς ήταν, δεν έφτανε καμιά ελπίδα πως μπορούσε να πετύχει στη ζωή. Την ίδια αλλοίως απαισιόδοξα είχε γι' αυτόν κι' η οικογένειά του. Έπρεπε, ωστόσο, να ζήσει... Ο πατέρας του κι' η μητέρα του είχαν πεθάνει αφήνοντάς του ελάχιστη περιουσία. Ο συγγενής του που του είχε χηραιομυήσει για κληρονομία, του δόθηκε μία θέση στο Παρίσι, σ' ένα κατασκευαστή μηχανημάτων, κι' όσο ταπεινή κι' αν ήταν η θέση αυτή, ο Φίλιππος ήταν κατενθουσιασμένος που θα μπορούσε να θέσει σ' εφαρμογή της γνώσεως της μηχανικής που είχε σπουδάσει.

Ποινή φύγη από τη μικρή πόλη όπου είχε γεννηθεί, πήγε να αποαιρεθεί μία φίλη της μητέρας του, κάποια γεροντοκόρη που είχε την αβία μαγία να κατασκευάζει κλωσά και πατέ κι' ν' ακούει τους άλλους να τα εκθειάζουν.

—Αφού θα πιάς να μείνεις στο Παρίσι, είπα στον Φίλιππο, θα σε συστήσω στην ανηψιά μου, την κυρία Ποιμέ. Δεν θα τη θυμάσαι, βέβαια, γιατί η Μαθίλδη ήταν πολύ μικρή όταν σε βάλαν στο σχολείο... Παντρεύτηκε έναν ταξιδευτή στην Ευρώπη... Οπωσδήποτε θα σχετιάζεσαι, κι' έτσι θα έχεις ένα σπίτι γνωστό σου στο Παρίσι. Ο άντρας της είναι πολύ καλός δικηγόρος και θαυμάσιος άνθρωπος. Έχουν κι' ένα χαριτωμένο κοριτσάκι... Θα σου δώσω την διεύθυνσή της, καθώς κι' ένα παστίτσιο που θα της το δώσης εκ μέρους μου.

Ο Φίλιππος εδεδείχθη κατηγορηματικά την θεία του, ότι η πεθερά του δουλεύει, από την επομένη της αριζεύς του στο Παρίσι, θα ήταν να επισκευθεί την κυρία Ποιμέ.

Οι ταξιδιώτες όμως, αλλοίμονο! είναι συνήθως απροετοίματοι. Ο Φίλιππος διπλώσε καλά το χαρτάκι όπου ήταν γραμμένη η διεύθυνση της κυρίας Ποιμέ, και νόμισε πως τράβαλε στο πορτοφόλι του. Όταν όμως, αργότερα, βέλησε να ξαναβρεί σε ποιά νομισμα ακριβώς της οδού Λαρίτ έμενε η ανηψιά της φίλης της μητέρας του, όσο κι' αν έβγαζε στο πορτοφόλι του δεν βρήκε τίποτα. Τό χαρτάκι θα του είχε πέσει πουνενά. Ενωτικός όμως που μόνον ότι η συμπατριώτισσά του κατοικούσε στο 29 ή στο 39. Θά ρωτούσε, λοιπόν, απλούστατα, τον θυρωρό του 29 και τον θυρωρό του 39, κι' απ' αυτούς θα μάθαινε σε ποιά από τα δυο αυτά σπίτια έμενε η κυρία Ποιμέ.

Τό 29 της οδού Λαρίτ, ήταν μία μεγαλοπρεπής κατοικία. Ο θυρωρός ήταν μόνον ένας τόνος στο δωμάτιό του και, εκπαιδευμένος αναπνευστικά, διάβαζε το «Πι Λουρνά».

—Πάλι καλά πούρθε! μουμούρισε χωρίς να σηκώσει τα μάτια από την εφημερίδα του. Έπαψε, λοιπόν, η ολυμπία... Η υπόσχεση αυτή έκανε τον Φίλιππο να γελάσει και να γάση την δειλία του.

—Εδώ καθίσει η κυρία Ποιμέ, δεν είν' έτσι; ερώτησε τον αφέλι θυρωρό.

Ο θυρωρός έπευσε τότε γά σιωπῇ, και, βιάζοντας τον σκούφο του, του είπε:

—Ναί, κύριε, εδώ... Στο πρώτο πάτωμα... πάνω απ' το ισόγειο... Με συγχωρήσε, νόμισα πως ήταν η γυναίκα μου. Αυτή όμως, κάπου θα φλαυρή τώρα... Πού νάρεθι...

Ο επισκέπτης όμως στη σκάλα, γιά να μ'η σκαπά στα γέλια. Μόλις και μετά βίας είχε κατορθώσει να ξαναποκτήσει την σοβαρότητα του όταν βρέθηκε μπρος στην εξ-

πορτα που τούχαν πη. Φυσικά, εγτύπησε. Μία πεταγή καμφοριούλα του άνοιξε.

—Η κυρία Ποιμέ να με δεχτή!... Έρχομαι εκ μέρους της θείας της Σ... που μου ανέθεσε να της δώσω ένα μικρό σουβενίρ...

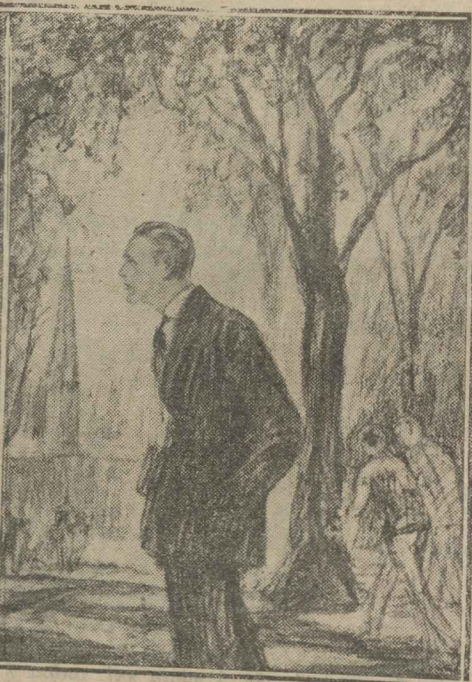
—Η κυρία δεν είναι εδώ... Η δεσποινίς όμως θα ευχαριστηθεί πολύ να λάβει είδησεις από τη θεία της... Θα την φωνάξω...

Σε λίγο, ο Φίλιππος βρισκόταν μπρος σέ μια χαριτωμένη κι' εξαιρετικά σικ δεσποινίδα, στην οποία παρέδωσε το παστίτσιο, και μετέδωσε τους χαιρετισμούς της θείας της.

—Είστε πολύ ευγενικός, κύριε, που έλάβατε έναν τέτοιο κόπο... Δεν φαντάζεσθε τί γράφω μ'ας έφέρατε, σ' όλους μας... Έλάτε το ευχόμενο Σάββατο... Κάθε Σάββατο, έχετε, ή μητέρα μου δέχεται... Θα σας ευχαριστήσω ή ίδια...

Καθώς έλεγε τα λόγια αυτά, εφάνηκε στον νέο πως τα γαλάνα της μάτια είχαν δακρύσει.

Ήταν τόσο δυσωρη, αλήθεια, ώστε ο Φίλιππος, καταγοητευμένος, δεν χόρταινε να την κοιτάει.

Μόνο όταν βρέθηκε στο δρόμο, άρχισε ν' αναρωτιέται μερικά πράγματα.

Κατάλαβε όμως πως τό στοιχειώδες τ'α κ' απαιτούσε να φύγη άμέσως, μετά την εκτέλεση της εντολής του, κι' έτσι την άποχμιέτσε και, διασπαστικά, έφυγε. Μόνον δε όταν βρέθηκε στον δρόμο, κι' ο άερας τον χτύπησε στο μέτωπο, άρχισε ν' αναρωτιέται μερικά πράγματα, στα οποία δεν εύρισκε να δώση καμιάν απάντηση.

Και πούτ' απ' όλα; γιατί ή νέα να συγχινηθεί τόσο γιά ένα παστίτσιο;... Έγερσε, ξαναθυμόταν και τα λόγια της φίλης της μητέρας του: Η κυρία Ποιμέ ήταν νέα, είχε ένα πολύ μικρό κοριτσάκι.

—Δεν θαρούσαι! σκεπτόταν γιά να κατανοήσας. Θα παντρεύτηκε κανένα χίρο με παιδί!

Την επομένη, ωστόσο, τον ξανάπιασε ή άμφιβολία. «Αν είχε κανένα λάθος; Και ξαναγύρισε στο νομείο 29, όπου είχε πάη την προσηγομένη μέρα.

Αυτή τη φορά, μέσα στο θυρωρείο βρισκόταν μία γυναίκα που φαινόταν πολύ έ-

—Εδώ μένει η κυρία Ποιμέ; —Ποιμέ, είπατε... Δεν ξέρω καμιά τέτοια κυρία...

Η απάντηση αυτή επάγωσε τον Φίλιππο. Έξακολουθούσε εντούτοις:

—Δεν κάθεται εδώ κάποιος δικηγόρος Ποιμέ, στο πρώτο πάτωμα πάνω απ' το ισόγειο;...

—Πάλι τ'άκανε θάλασσα ο άντρας μου, είπα. Στο πρώτο πάτωμα, καθίσει ο κ. Μαρμύ, και δεν είναι δικηγόρος αλλά τραπεζίτης. Ο καυμένος ο Ιωσήφ μου δεν μπορεί καλά, έτσι τ'έχει φορτίο του, βλέπω...

Ο Φίλιππος έφυγε... Φαντάζεσθε, τί ψυχολογική κατάσταση... Δεν ήξερε τί να κάνει...

Ν' αγοράσει ένα παστίτσιο, και να ή παρουσιάσει στην πραγματική κυρία Ποιμέ—όπως έμαθε κατόπιν—καθίταν στο νούμερο 39, στο τρίτο πάτωμα, και είχε παρματι έναν άντρα δικηγόρο κι' ένα κοριτσάκι τεσσάρων χρονών;...

Δεν του έμενε να κάνει τίποτ' άλλο βέβαια... Κι' έτσι, κατά το άπαιτομα που σίστηκε στην πραγματική δικαιοσύνη, κι' ο παχίτο του.

Η κυρία Ποιμέ (με Πί, όχι με Μάρμακαλλ!) τον υποδέχθηκε με μεγάλη γένεια, όταν της προσέφερε όμως τό κουβενί της θείας της—του είπε ποτηράκι—

—Μουνα πολύ άνησυρή γιά την τύχη του παστίτσιου της θείας μου... Έλάτε ή γραμμά της πρό τριών ήμερών που μου ή νήγγειλε την... Αφίξη του! Γ' αυτό, πια να μείνετε να τ'ο φάμε μαζί, γιά να πιστοποιήσουμε κατά πόσον δεν έχει... υπαρκτή ψη!...

Ο Φίλιππος, δειλός πάντα όπως είπαμε, δεν τόλμησε να πη τό άλλο Σάββατο στον Μαρμύ, αν και ή ανάληψη της νέας θέσης άφινε ήσυχο... Σε λίγο όμως, με την έλευση, άρχισε να την ξεχνάει...

Την εποχή εκείνη ή αεροπορία θεωρείτο ένα σπάρτακι της. Ο Φίλιππος ήτοι έφευρε ένα σχέδιο αεροπλάνου, που θα μπορούσε να τον κάνει πλούσιο. Έπρεπε όμως να εύρη κανέναν χρηματοδότη που να ή βοηθήσει στην άρχή. Ο προστάσιμος του που ένοιαφερόταν γι' αυτόν, του συνιστούσε να βγή έξω, ν' ανακατευθεί στην κοσμοπολίτικη ζωή. Η κυρία Ποιμέ, τα ίδια συνέλεγε κι αυτή. Γιατί ποτέ, ένοιαστεί, πού ήλπεν ή οικειότητα που είχε αναπτύξει τώρα μεταξύ τους, δεν είχε τόλμησε να τους έλκε λογιηθεί την γκάφα του.

Ένα βράδυ, που ή γυναίκα του δικηγόρου είχε διοργανώσει μια δειγμάρα, που είπαμε—Έλάτε να σας παρουσιάσω σε μερικούς καλούς μου φίλους!...

Και ο Φίλιππος βρέθηκε μπρος στην ξανθή κοπέλα.

Κι' οί δύο τους έμειναν κατάπληκτοι. Πρώτη συνήλθε ή δεσποινίς Μαρμύ.

—Γιατί δεν ξαναβρήκατε σπίτι; του είπα. Η μαμά, την οποία θα ήθετε σε λίγο, ήμην πολύ να σας ευχαριστήση γιά την μεγάλη ύπηρεσία που μάς προσέφερατε... Ο! Μαρμύ ήθετε τό εναντίον! Έγερσε από τό έντελλο άνεπαύστο δώρο της θείας της, τόλμησε να νά της γράψουμε, και συμπεριλήφθηκε μαζί της... Τώρα, ύστερ από την συναντήση αυτή, ή ζωή μας άλλαξε πιά... Έλάτε όμως... Έλάτε να σας γνωρίσει ή μαμά μου.

Τά επακόλουθα της βεγγέρας αυτής μιλούν με παραμύθι. Η θεία των Μαρμύ έθανε λίγον καιρό μετά την συνάντησή, αφήνοντας στην νέα μία πολύ καλή ποσότητα της. Ο Φίλιππος, που είχε γίνει κι' ένας τόνος της, μπόρεσε να θέσει επ'είλεως σ' ή φαρμαγωγή της εφευρέσεως του.

Η θεία, ένοιαστεί, δεν έμαθε ποτέ τίποτ' γιά τό «παστίτσιο» της γκάρας... Έγερσε πως ήταν ένας τρόπος συμπεριφοράς κι' ήταν, ως τό θάνατό της, εύλογη...

ΚΑΜΙΑ ΓΚΡΑΜΑΤΙΝΙ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ

Δόν Ζουάν

(Τά προηγούμενα)

Ο Δόν Ζουάν φεύγει από την Ισπανία και αναζητεί στην Ιταλία νέες συγκινήσεις. Έγερσε από αρκετές πειραπείες του στην Νεάπολη και στην Ελλάδα, έπρεπε πάλι στην Νεάπολη κοντά στον θείο του Δόν Τζωρτζ. Εκεί γνωρίζεται με μίαν όμορφη φτωχή νέα και γιά να την κάνει δική του αναγκάζεται να την παντρευτεί, παρουσιάζοντας με τ' όνομα του υπέρτου του Τζιοβάνι Μαλεστίνι. Την νύχτα των γάμων τους ο Δόν Ζουάν της αποκάλυπτε την ταυτότητά του.

(Η συνέχεια)

—Είχα πολλές ερωμένες, συνέχισε ο Δόν Ζουάν, με λίγες όμως πέφτασα μιά τόσο παθητική νύχτα σαν αυτή, μία νύχτα που είνε τόσο δύσκολο να ξεχασώ. Γι' αυτό τώρα, που τις βλέπω εκεί, γρήνη, τρέμουν ακόμα από πόνο, αισθάνομαι μίαν άκατανίκητη λύπη, την λύπη πως εγκαταλείπω μίαν άδυστηγμένη γυναίκα! Αυτό, σας βεβαιώ, μου συμβαίνει πολύ σπάνια στην ζωή μου. Άλλοι πνέει. Είναι καιρός να παραχωρήσω την θέση μου στον άντρα σας...

—Στον άντρα μου; τράβησε ή Μαρμύ, ενώ τα μάτια της, άνοιγμένα διάπλατα, ανείρωναν έναν φόβο και μίαν άπορία μαζί.

—Ναί, στον άντρα σας! Γιατί με κυττάξετε έτσι παράξενα; Παρά τό φαινόμενο της νύχτας που πέφτασε, ο άντρας σας δεν είναι εγώ. Ο άντρας σας είναι ο Τζιοβάνι Μαλεστίνι: αυτόν που τό όνομα βρισκόταν γραμμένο σ'α χαρτάκι σας, σ' αυτόν ανήκει τό σπίτι τουτο κι' αυτό το παλιό σπίτι. Παραμένετε τον πηγαίνω να σας τον στείλω! Είναι ένα χαριτωμένο παλληκάρι. Δεν υποφέρει να σας διαλέξω καλύτερο και πιστεύω να μ' ευνομήσετε. Ωστόσο αυτός δεν είναι εγώ: εγώ είμαι ο Δόν Ζουάν, ο Δόν Ζουάν Τεγόριο, ο έραστής όλων των γυναικών, ο αιώνας έραστής!

Τά μάτια του έλαμψαν. Τά λόγια του, παλιά καθώς ήταν, έπεσαν σαν ασταλείς βολίδες. Η νέα, άκούοντάς τα είχε στα μάτια της την έκφραση της παραφο-

—Μετά στο πλήθος των γυναικών, έσυνέχισε ο Δόν Ζουάν, τό άμέτρητο και τόσο έρωτος, ώστε ή μιά να μ'η μοιάζει ποτέ της άλλης, δεν γυρεύω εκείνη που θα μ' αγαπήσει, γιατί όλες με αγαπούν, άλλα εκείνη που θα υποφέρει ν' αγαπήσω... Μά δεν την βόλεω! Καταλαβαίνετε την άγωνία μου και την σπαταλία μου. Δεν βόλεω την γυναίκα που ή καρδιά της γιά χτυπά με τον ρυθμό της δικής μου και που να υποχωρ τό στήθος της να ξεκουράσω τό βαρύ κεφάλι μου. Καμιά φορά νομίζω πως την βόλεω και τέλος, μά ύστερ από λίγες μέρες νομίζω την απάτητή μου κι' ή απογοήτευσή μου μεγαλώνει. Την εγκαταλείπω τότε άμέσως και τρέχω να βρω μίαν άλλη κι' ύστερα μίαν άλλη... Κι' όταν καμιά απ' αυτές μ'ον χάνει νύχτα και δεν θέλει να εγκαταλείψει στην άγότη μου, καθώς έστες, κύριε, συνέχισε ο Δόν Ζουάν μ' ένα σπασμωδικό γαμψό στο χείλι του, τότε βόλεω και άλλα πράγματα γιά να την καταφέρω... Πηγαίνω τώρα να σας στείλω τον άντρα σας. Χαιρετε, κυρία!

Κι' ενώ ή Μαρμύ έσπασε, μ'η παρμένη πιά να διατάξει την εκτέλεση, τον πόνο και την άγωνία της, σιωπούσαν στο κορόβι της με μίαν σπασμωδική κρηνη, ο Δόν Ζουάν έκανε με δειλότητα υπόκληση κι' έφυγε.

Τό παλιό του της έβλεπε ή αν έδοντο! Μά και ή σημενία της τον τυραννιζε τόσο...

Μία μεσολάβησις

Η άνοιξη προχωρούσε κι' ο Δόν Ζουάν άποσάσσε να πάη να μείνη γιά λίγον καιρό στην επαυλή του θείου του Δόν Τζωρτζ, που βρισκότανε λίγα χιλιόμετρα έξω από την Νεάπολη. Η διπλωματικές ασχολίες του Δόν Τζωρτζ δεν του επέτρεπαν ακόμα ν' άπομακρυνθί απ' την Νεάπολη κι' έτσι ή έξοχική βίλλα του ήταν στην άπόλυτη διάθεση του Δόν Ζουάν και μερικών καλών φίλων, μεταξύ των οποίων κι' ο νεαρός Λεονάρτο.

Ο Λεονάρτο αυτός ήταν τρεμάς έρωτευμένος με την Πάολα, την γυναίκα του ιππότη Λορέντζο, που ή βίλλα του απέχεε λίγες δεκάδες μέτρους από την επαυλή του Δόν Τζωρτζ. Ωστόσο ο Λεονάρτο ήταν πολύ δειλός και δεν μπορούσε να εκμεταλλευθεί προς όφελός του την εύτυχη αυτή γειτνιαση. Κι' έπειτα ο Λορέντζο ήταν ο πιο ζηλιώτης σύζυγος του κόσμου κι' ένας άνθρωπος τόσο δίαιος, που προκαλούσε τον φόβο. Απελπισμένος, ο Λεονάρτο έμπιστεύθηκε στον Δόν Ζουάν τό μυστικό του κι' αυτός φάνηκε τότε πρόθυμος να μεσολάβησει κοντά στην όμορφη Πάολα.

Χάρης στην μεσολάβηση αυτή, ο Δόν Ζουάν δεν άργησε να γίνη ο ίδιος έραστής της δόνας Πάολας, ή οποία τον άγάπησε τόσο παράφορα, που, άφηνοντας τους κινδύνους, τον δέχεται κυρά κάθε νύχτα στην κίμαρά της. Τού γάμου ο Λεονάρτο περίμενε τ' άποτέλεσμα της μεσολάβησεως του Δόν Ζουάν. Τέλος ένα άπόγεμα ο Δόν Ζουάν είδοποίησε τον Λεονάρτο πως τό βράδυ που ευχόταν, θα μπορούσε να πάη απαρήγητος στο σπίτι του ιππότη Λορέντζο, ο οποίος, καθώς είχε πη στην γυναίκα του, θάφευγε γιά λίγες μέρες γιά την Νεάπολη. Τό τελευταίο αυτό ήταν αλήθεια.

Τολμάροντας έτσι που είχε πη ή δόνα Πάολα, Μά ο Δόν Ζουάν που είχε υποψιασθή πως ή άπουσία του Λορέντζο ήταν μιά άλλη πόρραση του, προτίμησε, πριν περάσει μιά κανονική νύχτα τόλλας και παραφοράς, να βεβαιωθεί πως δεν διέτρεχε κανένα κίνδυνο. Πήγε λοιπόν και βόλεσε τον άντοπο δόνα Λεονάρτο και του άνήγγειλε πως ή δόνα Πάολα, πισθείσα τέλος γιά την άγάπη του, θα τον περίμενε την νύχτα εκείνη στο σπίτι της. Ο Λεονάρτο, που περίμενε τόσον καιρό με άγωνία, πήγε να τρελλαθεί από την χαρά του.

—Σ' ευχαριστώ, Δόν Ζουάν! τώρα κατάλαβα πως είσαι ο ελκρινέστερος φίλος μου. Ωστε ή Πάολα...

—Ναί, συνέχισε ο Δόν Ζουάν μ' ένα σατανικό γαμψό στο χείλι ή Πάολα θά σε περιμένει άπόψε, γιά να σ' οδηγήσει στον παράδεισο της εύτυχίας...

Ένα άδωο δμμα

Μόλις νύχτωσε, ο εύτυχισμένος Λεονάρτο σκαρφάλωσε στον τοίχο της επαυλής του Λορέντζο και πήδησε στο σκοτεινό κήπο. Προχωρούσε αβυσσά σαν σκιά. Σώκρονται με της οδηγίες, που τούχε δώσει ο Δόν Ζουάν, θάποσε να πεύσθη απαρήγητος από την μικρή πόρτα του ισόγειου. Πηγαίσε με συγκίνηση κι' έσπρωξε σ'ή τα πόρτα, που υπεχώρησε άμέσως... Μά πού προλάβη γιά γλιστήση μέσα, μιά μαύρη σκιά παρουσιάσθηκε μπροστά του, κοβαίνοντας ένα έρωσ στο χέρι.

—Άτιμε, γλιστράς άν υποήης τό τομάρι σου! άκουσε μιά βραχνή φωνή να του λέει.

Ο Λεονάρτο ένοιασε πούβανε σ'α πόδια. Μιά δεύτερη όμως σκιά παρουσιάσθηκε στον δρόμο του και τον πλήγωσε μ' ένα έρωσ. Ενωτικός ή πληγή δεν ή-

ταν σοβαρή κι' ο Λεονάρτο εξακολούθησε να τρέχει, διακόμενος από δύο ανθρώπους, που φώναζαν δυνατά. Ήταν έτοιμος να πηδήσει τον τοίχο του κήπου, όταν μιά τρίτη σκιά τον γρύπησε μ' ένα ρόπαλο στο κεφάλι. Ο Λεονάρτο έπεσε κάτω άπνοος. Οί δύο άνθρωποι που τον κυνηγούσαν και τρεις άλλοι, που φάνηκαν κρατώντες άναμμένους πυρσούς, πλησίασαν. Ο ένας απ' αυτούς, που ήταν ο Λορέντζο, άρχισε να βόζει, και να κλωτσά τό πτώμα σαν λυσταμένος...

—Άτιμε, κλέφτη, θαρρούσε πως θα μου έσώγης; αί; Άτιμε τώρα να εξαγλητονήσης μ' αυτήν την παληορόσημα!...

Ο Λορέντζο άρπαξε ξαφνικά τό πτώμα του Λεονάρτο από τά πόδια κι' άρχισε να τό σέρνει προς τό σπίτι. Σάν τούσσε κλωπότο, τό παρόησε, κραυγάζοντας:

—Τώρα ήθελε και της άλλης ή σειρά...

Ο μαυισμένος σύζυγος έτρεξε σπίτι του κι' ανέβηκε στην κίμαρα, που ή γυναίκα του περίμενε τον έραστή της. Η Πάολα είχε άκούση της φωνής και κατάλαβε πως κάποια συμφορά θάχε γίνη. Καθότανε σε μιά γωνιά κλωστή και παγωμένη. Ο Λορέντζο την άρπαξε βίαια από τό χέρι και χωρίς να λογαρίσσει πως ήταν ευπόλητη και μισόγυμνη, την έσυρε στον κήπο και την έβριζε με μιά δυνατή σφοδρία πάνω στο πτώμα του Λεονάρτο, που τό φωτίζαν ή τρεμάμενες λάμψεις των πυρσών.

—Νά ο έραστής σου, μοιχαλίδα! Κότταξε πως σου τον έκανα! Φίλα τον τώρα, άφου τον αγαπάς.

Η θεία του άνδρου κοροϊφί του άγαπημένου της έκανε την Πάολα ανόστη, τρελή.

Ζουάν! Ζουάν, πολυαγαπημένο μου, άρχισε να φωνάζει. Εσύ, που μόνος μ' έκανες εύτυχισμένη, ήταν λοιπόν γεφωτό να πεθάνης πρόωρα, γυρεύοντας τά χάδια μου και τά φιλήματα; Και τώρα τί θ' απογίνω ή άμοση χωρίς την άγάπη σου; Κάλιο να πεθάνω μαζί σου!

—Φίλα τον λοιπόν, άφου τον αγαπάς, εξαγώνησε ο Λορέντζο και της έδωσε μιά δυνατή κλωτσιά, σε τρόπο που να πέσει πάνω στο πτώμα.

Η ανέλιση εύτυχία

Η Πάολα έβαλε μιά δυνατή κραυγή. Αγαστρώθηκε λίγο, μ' άστερα ξανάσφυε πάνω στο πτώμα και παραμυρίζοντας τά μαλλιά του, που του σκέπαζαν τό πρόσωπο, φώναζε δυνατά:

—Δεν είναι αυτός!

Οί άνθρωποι, που ήταν γύρω της, ένοιωσαν μιά φοβίαση. Η Πάολα τους κυττάζε με μάτια άπληνη. Έγερσε ξανάσφυε και κυττάζε πάλι προσεχτικά τό παραμορφωμένο από τά χτυπήματα πρόσωπο του νεκρού Λεονάρτο.

—Οχι, δεν είναι αυτός, που μ' έσφιξε στην άγκαλιά του, είπαε στον ασπασμένο άνδρα της, Γελείσαι, άχαρε σκότη! Αυτός εδώ δεν είναι ο έραστής μου!

Η Πάολα κυττάζε γιά τελευταία φορά τό πτώμα κι' ύστερα κούβοντας έντονη τά μάτια της, σηκώθηκε κι' έτρεξε να κρυφεί στο σπίτι της, φωνάζοντας σαν τρελή.

Ο πάρος της την έκανε τρελή, είπε ο άνδρας της προς ανθρώπους του, που έτρεσαν. Ας την άρπάξουν κι' άκουσέ βέβαια με τί θα την κάνουνε. Τώρα άς σηκώσουμε άπό δω τό πτώμα κι' ύστερα άς πάμε να πούμε...

(Η συνέχεια στο προσεχές)

η Ξύλη του ΔΕΣΠΟΤΙΚΟΥ

Σουβλάκια.

Συνεχίζω και σήμερα τους μεζέδες, με τα σουβλάκια στη σχάρα. Είναι κι αυτά ένας μεζές εξαιρετικός και γι' αυτό θέλουν μεγάλη προσοχή στην κατασκευή τους για να επιτύχουν, ιδίως δε στο ψήσιμο.

Τα υλικά που θα χρειαστούμε είναι:

Κρέας ψαχνό
Μαϊντανό
'Αλάτι, πιπέρι
Βούτυρο
Λεμόνι ρίγανη.

Παίρνουμε ψαχνό κρέας και το κόβουμε σε πολύ μικρά και λεπτά κομματάκια, ως το μέγεθος ενός καστανού π.χ. Τα κομμάτια μας κατόπιν σ' ένα βαθύ πιάτο, κόβουμε λίγο μαϊντανό, παίρνουμε το σχετικό αλάτι, πιπέρι, την ρίγανη και τα ρίχνουμε όλα μέσα. Τ' ανακατεύουμε καλά και τ' αφήνουμε μισή ώρα να τραβήξουν το αλάτι. Ακολουθώντας παίρνουμε μερικά μετρίκια ή ξύλινα (που είναι και ποικιλοτρόπως) σουβλάκια και περνάμε ξηρή-ξηρή τα κομμάτια του κρέατος. Κατόπιν τα βάζουμε να ψηθούν στη σχάρα ελαφρά και έχοντας ένα καθαρό πανάκι ποτισμένο με βούτυρο και λεμόνι τ' αλείφουμε γύρω-γύρω συνεχώς κάθε πέντε λεπτά της ώρας για να μη ξεραίνονται.

Αφού ψηθούν έτσι σιγά-σιγά τα βγάλουμε και τα σερβίρουμε με γαρνιτούρα πατάτες τηγανιτές ή κανένα άλλο χορταρικό της προτιμήσεώς μας.

ΑΝΤ. ΑΚΖΙΩΤΗΣ

ΤΥΠΟΙ ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ

Επεκράτησε ανέκαθεν το έθιμο να μη στέλνουν ο γιατρός τον λογαριασμό εις τον πελάτη του για να πληρωθεί. Αυτός όμως δεν είναι λόγος για να επωφελείται ο πελάτης και να κάνει ότιλησμονεί. Πρέπει ο γιατρός να πληρωθεί άμεσα μετά το πέρας της θεραπείας του ασθενούς, αν δε πρόκειται περί συμβουλής, τότε αυτό κανονίζεται χωριστά.

Αν καλέσουμε ένα γιατρό πρέπει να εξετάσουμε ποιά είναι η ταρεία του και ανάλογα με αυτήν να κανονίσουμε την πληρωμή.

Μη κουράζουμε τον γιατρό με περιττές φιλοφρονίες και να περιοριζόμαστε εις τα απολύτως απαραίτητα, διότι δεν πρέπει να ξαναγίνουμε πώς και ο γιατρός είναι άνθρωπος και θαρρούν ν' ακούει διαρκώς τα ίδια και τα ίδια.

Αν επισκεφθούμε γιατρόν στο ιατρείο του, έχουμε έτοιμα τα χρήματα μέσα σ' ένα φακέλλο και τ' ακουμπάμε σε μέρος καταφανές προσπαθώντας να ιδεί αυτή τη χειρονομία μας ο γιατρός.

Η γυναίκες δεν πρέπει ποτέ να δείχνουν σεμνοτυφία όταν ο γιατρός της ζητήσει να ξεγυμνωθούν για να της εξετάσει καλά, διότι αυτό είναι άσχετα γελίοιο αν ντρέπονται ως προστάζουν να επισκεφθούν γυναίκα ιατρόν.

Για τον γιατρό ή γυναίκα την οποίαν εξετάζει είναι μια πελάτης και τίποτε περισσότερο, ώστε ως μη δείχνει η γυναίκα με την άδικαιολόγητη σεμνοτυφία της ότι τον βλέπει υποστά της σαν άνδρα.

Αν προσκαλέσουμε φιλικώς στο σπίτι μας γιατρό, δεν πρέπει ποτέ να του μιλάμε γι' ασθένειες ούτε για ζητήματα σχετικά με το επάγγελμά του.

ΚΟΥΒΕΝ-ΤΟΥΛΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Πολλοί άνθρωποι γίνονται δυστυχημένοι μονάχοι τους, ζώντας διαρκώς μέσα στην απαισιοδοξία και φανταζόμενοι διαρκώς πως πρόκειται να τους συμβεί κάτι κακό. Μ' αυτό τον τρόπο δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να δημιουργούν την δυστυχία τους που τους συντροφεύει ύστερα σ' όλη της ζωή.

Αν πιστεύουμε μάλιστα τον Μάρτυρ, με το να περιμένουν διαρκώς την δυστυχία, στο τέλος την γάνουν κι' ερχεται μια ώρα αρχύτερα.

Ο άνθρωπος που έχει μια σχετική μόρφωση, δεν πρέπει να είναι ούτε προληπτικός ούτε απαισιοδοξός, κι' ούτε να πιστεύει ποτέ πως θα χαλάσει μια δουλειά αν την αφήσει Τρίτη, ή θα πεθάνει αν χύσει λάδι. Πρέπει όμως να έχει πάντοτε υπ' όψιν του πως ο φόβος παραλύει της αισθήσεως και της δύναμης και τότε δεν είναι διόλου απίθανο να του συμβεί κάτι κακό. Θα φταίει όμως ο φόβος του και όχι το λάδι που χύθηκε ή ο καθρέπτης που έσπασε.

Το πλάν στον άνθρωπο είναι ή ιδέα, γι' αυτό έχουμε και τους κατά φαντασίαν ασθενείς, τους κατά φαντασίαν νευροσθενικούς κ. ά.

Διψώμετε πάντα κάθε κακή σκέψη που σας έρχεται, γιατί η κακή σκέψη καταστρέφει επιβίωση που σας δηλητηριάζουν την ζωή. Ίσως είναι καλύτερο να πλάθετε πάντοτε ωραία όνειρα: και αν δεν πραγματοποιηθούν ποτέ, θα έχετε κερδίσει όπωσδήποτε της λίγης ευτυχισμένης ώρας που ζήσατε πλάθοντάς τα.

Αλλωστε, στο χέρι μας είναι πάντα να καλλιεθούμε τη ζωή μας και αν δεν το επιτύχωμε, σημαίνει πως δεν το επιδιώξαμε όσο έπρεπε.

Η ΜΟΔΑ Ε.

Αρχισαν ήδη να ψυθίζονται τα μυστικά της εποχής που μας έρχεται.

Φαίνεται ότι η μόδα των κτυπητών γραμμάτων θα εξακολουθήσει πάντως κατά την διάρκεια του φθινοπώρου.

Όλα τα βραδύνα φορεματάκια είτε από βελούδο, είτε από κρπ-ζωάρετ, κρέπ-ρομάν ή μουλίνα θα εμφανισθούν όλα με ανοικτόχρωμες αποχρώσεις σ' όλους τους δυνατούς τόνους.

Όσον αφορά την κούπη, τα κλός είναι φυσικά ενδεδειγμένα για τα βραδύνα φορεματάκια, διότι ταιριάζουν ιδιαίτερες εις την μακρυνά φούστα ή οποία είναι απαραίτητη.

Τα κλός αυτά σχηματίζονται άλλοτε με κατάλληλες ντεκούπ, και άλλοτε πάλι με την γνωστή κούπη-αν-φωρ που προσδίδει τόση γάρ στην όλη σιλουέτα.

Πλην αυτού όμως βλέπουμε και πολλά βολανάκια που στολίζουν άλλοτε τον ποδόφυλλο της κλός φούστας και άλλοτε το κορσάκι γύρω από το ντεκολτέ ή στο τέλος της μασχέρας, και άλλοτε πάλι σχηματίζουν τα κοντά μαγκιόλια.

Οι φούχκοι έχουν κι' αυτοί την θέση τους στην βραδύνη ντυσιμότητα. Άλλοτε δένονται σ' ένα όμορφο φούχκο την ζώνη, κι' άλλοτε δένοντας μικρά φουχκάκια στους ώμους που συγκρατούν το κορσάκι.

Εξ άλλου, μονότονη ή κάθστη γραμμή είναι εκείνη που υποσεσεί, έχει και η οριζόντια την θέση της. Κι' έτσι βλέπουμε πολλές φορές, βραδύνων φορεμάτων να σκηματίζονται από μια σειρά, αλληπαλλήλων βολών, τα οποία όμως κι' αυτά καταλήγουν πλαταίνοντας προς τα κάτω, ούτως ώστε να διατηρείται πάντοτε η γραμμή του κλός.

Το είδος αυτό δίδει την εντύπωση ομπ-ντε-στυλ, ή οποία ως γνωστόν και ξανερικά για το βράδυ.

Αριστερά: Τα μπολερό που θα φορεθούν τα βραδύνα βραδύνα φορεματάκια με βελούδο και κρπ-ζωάρετ, την οποία στολίζει μια μπλε-ρομάν ντεκούπ.

Το άρσενιο να ξαναφωτιστούν και δεν νουν έλγη όπως αφήνει το έθιμα που τον πλέον αφορεύει και την επιδεξιότητα.

Το σχήμα των φουρνιών πρέπει να είναι σαν τζόνι γι' αυτό να προσέχουμε πώς τις χέσε άφορουμε, ώστε να το πετυχαίνουμε αυτό. Μετά το άρσενιο των φουρνιών δαίνουμε εις το βούτσισμα με μικρό όμορφο τσάκι το οποίον βουτσίσει αν ανάγκη να γη βαζελίνη ανακατεμένη με καπνιστό λιβάνι, ή με λίγη όγρα όταν προτιμάμε ξανθά ή καστανά. Από το ίδιο ζώμα και σ' τα μακροσύνουρα, με ποικιλία μη πάμε μέσα στα μάτια.

Ένα ελαφρό ψαλλίδισμα των άκρων άφορές τον χρόνο ωφείλει πολύ τα μακροσύνουρα και τα μακροσύνουρα. Τα μακροσύνουρα προσδίδουν ως γνωστόν στα μακροσύνουρα μια ιδιαίτερη ομορφιά.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Τό πλύσιμο του στόματος.

Πρέπει να πλένετε καλά το στόμα και όχι μόνο τον στόμα, αλλά και την ρογγα με την λεγόμενη γαργάρα. Η γαργάρα αυτή μπορεί να γίνει με διάφορα σμηκτικά. Π. χ. Με διάλυση βορικού οξέος (μια κουταλιά σούπας βορικό σε 100 β. β.

ΠΡΟΖΩΗ

παινο νερό με διάλυση γλυκερικού καλίου (2 κουταλάκια γλυκού γλυκερικό καλί σε 100 β. β. βορικού νερό) διάλυσιν θάμματος ιωδίου (12 ή 15 σταγόνες σε μισό ποτήρι βορικού νερό) με γυαλό λευκοί, διάλυσιν βορικού θάμματος είναι ή αμιγδελιτίτις κτλ. χρησιμοποιούμε κοινά βορικό και μέλι ή α-σέψια μέλι, λινωρόσπουρο, ή νερό βορικού με αλάτι. Πάντως μη λησμονήστε ότι τον για πλύσιμο του στόματος όσο και για πλύσιμο του λαιμού εσωτερικώς πρέπει να χρησιμοποιήτε νερό πάντοτε βορικό.

Εξωτερικώς για φλογώσεις του λαιμού και αμυγδαλίτιδας, μεταχειρίζεσθε ύγρο έ-πιδόματα συνήθως ζεστά ή κρύα. Τά επιθέ-ματα ή λεγόμενες κομπρέσες γίνονται ως εξής:

Διπλώνετε σε σχήμα στενούχαρο ένα λε-πτό πανί, το βουτσίτε στο νερό, το στέψετε καλά, το ακουμπάτε στον λαιμό, τον τυλί-ντε από πάνω με γονιπαίρα, βάζετε από πάνω μια σενέλλα, και δένετε ύστερα μ' έ-να παντί. Αυτή ή κομπρέσα μπορεί να μείνι και δυό ώρες. Ο δυνατότερος πόν-ος υποχωρεί.

Η ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Όταν το παιδί θάσση την ηλικία που κα-ταλείπει λίγο, πρέπει να προσπαθούμε να το λογικώσουμε, να του εξηγήσουμε γιατί δεν πρέπει να κάνει το τάδε ή να μην κάνει το τάδε. Δεν πρέπει όμως να είμαστε πολύ αυστηροί. Δεν πρέπει όμως ποτέ ή απαγορεύσεις μας να είναι παράλογες, γιατί το παιδί αισθάνεται πολύ την άδικα και τον έπαινο ή σχήμα τον χαρακτήρα του.

Ακόμη και αν κάνει κάτι το οποίον του είπαμε απαγορεύσει, δεν πρέπει να του άγο-ρίσουμε, αλλά να του πούμε με ύφος κατηγο-ρηματικό: «Παιδί το έκομμε αυτό; Δεν σου είπα πώς δεν είναι σωστό; Το έγραψες;»

Πάντα με τέτοιο πνεύμα πρέπει να γίνου-ναι ή παιδαγωγία στο παιδί και να ακού-νται μόνο εις το να φυλογορήσουμε αν πα-ρίση την απαγορεύση άσυναισθητός ή σπο-νίου, γα να το μιλήσουμε καταλλήλως.

Δεν πρέπει όμως να παραλείψουμε και να το επαινέσουμε όταν σέσεται καλά, διότι αυτό ελπίσει το παιδί και έτσι προσπαθεί να είναι πιο καλλίτερο.

Κάτι άλλο επίσης που θα προσέχουμε είναι η υγιεινή στο παιδί την συνείδησιν της «ημέρας» έτσι κι' αν κτυπήσει παρακούοντας, να τ' άρσενιο να κλάψη για να καταλάβη ότι έπαισιόθηκε για την παρακοή του.

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΡΩΗ Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Τό σχήμα της τροφής παίζει ένα πολύ μεγάλο ρόλο στην διατήρησιν της υγείας. Δεν είναι να τρώμε καλά, δεν είναι να τρώμε με μέτρο, πρέπει να διαλέγουμε με τρόπον τον την τροφή μας, ώστε να είναι αποτελεσματική για την υγεία μας.

Κάθε είδος τροφής έχει τα ιδιαίτερα του συστατικά, αλλά ο οργανισμός μας έχει ποσά πάντα ανάγκη από ποικιλία στην τρο-φή, διότι αν έμεινι και αν είναι μια τρο-φή ή την προσεχούμε διαρκώς στον ό-ργανισμό μας θέλει στην ή που θα παύση να είναι υγιεινή. Για τον λόγο αυτό μην έ-νοιαζομε μονοτονία στα φαγητά μας, άς τα μα-κροσύνουρα διασκορπίσουμε για να μη τα βα-ρύνει ο οργανισμός μας και δεν βλέπει καλώς.

Τό συστατικό της καλής νοικοκυράς είναι να παρουσιάζει καποια ποικιλία στην τροφή, να σκεπάζει δε ότι ποικιλία ίσον σπατά-λη. Αυτή σκέψις μόνον υφαιζεται και σύ-σταται εις το τι θα αγοράσθ.

Η ΚΟΥΖΙΝΑ ΣΑΣ

Ανάγκη έντονα άς έ-νοιαζομε ένα μπουτι άρνιου, τό κόβουμε κου-

λάτι σαν καυό-δια, και τό κα-βουρδίζουμε μ' έ-ξούτυρο και ένα μιλκομένο κορε-μ' ύδι. Π ο σ-σέψουμε τό ανάλογο νερό, άλάτι, πιπέρι και αφήνουμε να βράση ένα τέταστο. Σταγγίζο-με ύστερα τό ζουμί από τρυπητό, καθρίζο-με τό κρέας από τό κοκκαλάκι, και τό ξανα-οίγουμε στο ζουμί προσθέτοντες ψαρολάκι κομμένα και καθαρισμένα, μικρά κολοκυθά-κια ξυσιμένα, καρότα τό ίδιο, υπζέλι κ' ππατάτες καθαρισμένες και κομμένες. Επί-σης την ανάλογη ντομάτα και άσινουμε να σιγοψηθούν ύστου να αείνουμε με την σάλ-τσα τους.

Είναι ένας τρόπος έντονα γαλλικός γω-ός να άποτελή πιάτο λιπαρό και δύσπεστο.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δόν Ζουάν. Ένταθα.— Πρέπει να την συγχαρώσες. Δεν έχει σημασία αν σ' έ-κρυψε αυτή τη λεπτομέρεια από όφθο της μη σ' έ-γαση. Η πρόθεσις της δεν ήταν κα-κή. Όσο για τό έθιμα, μ' άρέσει πολύ ή Σκουήπ.

Ελβίρα ν. Κόκορα.— Η συλλογή ποιημάτων έδωσθή εις τό Κράτος από τον συλλέκτη Μάνον, ό οποίος άπέθανε πό-2 έτών. Περσίγει Ίαπωνέζικα έδη μεγά-λης άξίας.

Ζωή ν. Κ.— Δεν είναι κακή ή συνταγή σας, αλλά μην την χρησιμοποιήσετε περισσέ-τερο από μία φορά την εβδομάδα.

Απελπισμένη ν. Βόλον.— Τόση ά-πειρία για μερικά σπουδία! Πάσσει λίγη υγεία της άπόρας. Για ένα μήνα ή κουταλά-κι γλυκού, λουκάνο σε νερό υλικό και να τό πίνετε τό ποσόν νηστική.

Μικρή ν. Θλίσιμένη ν.— Η διεύ-θυνσις μου είναι: Κλεοπάτρας 55, Καλλιθέα.

Είμαι πρόθυμη να σ' άπαντήσω ιδιαιτέρως.

Γ. Γ. Θά σ' άπαντήσω λεπτομερώς δι' έπιστολής μου, άποστείλατέ μόνον φακέ-λλον, γιατί και γω απαιτώ.

Νερά ν. οίκος έσπριναν.— Αν έ-νοητε κάποιον της κεφαλής την πλερέζ, α-τήν την σοφή ή γότα μόνον στον δρόμο. Ποσέ σ' έλε ή ιδέα ότι πρέπει να την σοφή στο σπίτι; Τό σαλονάκι δεν θα πειρα-γθί διόλου, μόνον σε υγιεινές έπιστολές κα-λύπτουν όλα τα έπιπλα με μαύρο. Άλλά εί-ναι άποτόπικον και συγγράμμις μάλιστα να θέλουμε ν' αυτά να δείξουμε τη λύπη μας.

Στην κοίμη θα βάλω 2 κουταλάκια κόρη-πλάσματος. Τα χίτσινια κορτά είναι πολύ κα-λά, χρησιμοποιήστε τα άπόδως.

Εάν ν.— Δυστυχώς μόνον τελεφερί-ποια δέσεται ο Β. Σ. και δεν γίνεται κα-μιά έξαιρεσι. Άλλωστε τήν την στιγμήν δεν γίνονται έλληνι ποικιλίες. Μεταρρύ-ττε να προσληφθήτε ως νοσοκόμας σε έτοιμα-κάς κλινικάς έδω, ας σ' άκούσει να ήτε μακρυνά από τό σπίτι σας με τον μακρόν υ-σθόν σας. Και την ό Μεσολωρά νησί'ω και την κ. Νεγορόπου, άλλα διατυπώ-σιν περιποίησης σας δεν μπορούν να μάς βοηθήσουν. Αποφάσιστε πού να προσπαθή-τε να βούτε καμιά ιδιωτική θέσι έκει, που να μη θέλη διπλώματα.

Μ. Παπαδ.— Καλά κάνετε να σκεπ-τάτε ποσά για της γυναιτσες. Άπορώ: θα της πλάθετε αν με τό πρώτα κομμάτι έπαλίσαι με αυτό τό υγιεινόν.

Acide caloyl
Teinture de benjoin
Chloroforme

Αλκυόν ν. Ένταθα.— Δεν θα β-ή-τε έδω τέτοιο ύφισμα. Μόνον αν έχετε κα-μιά σίλη στο Παρίσι μπορούσε να σ' έ-λ-λη. Μην ξεχνάτε όμως της διακόσιες της είσπραγής προκειμένου για τό συνάλλαγμα.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Καινούργια Βιβλία

«Με τη ζωή και με σένα» (Ποιήματα)

Γ. ΔΗΜΑΚΟΥ

Τη νέα συλλογή του κ. Δημάκου άρκο-ν δυό λόγια για να την χαρακτηρίσουν: Πλού-σιο αίσθημα και δουλεμένος στίχος. Τα τρα-γούδια του όλα είναι ποιήματα, και ό δου-λεντής των ό άπείριστος και άπλος, είναι ένας άληθινός ποιητής.

Γενικά, θάλεγε κανένας πώς μια πνοή νεορομαντική διαπνέει τό αίσθημα των στί-χων του. Όμως, δεν είναι καθαρά νεορο-μαντική ή έμπνευσή του. Γιατί όσο κι' αν ό στίχος του έχει την άπλοότητα ληρισμού, όσο κι' αν κάποιος έρωτισμός, κάποια μελόγολη άπαισιοδοξία έπιμένουν να κυκλοφορούν με-σ' στα τραγούδια του, ή τεχνολογία του κ. Δη-μάκου είναι νέα, πρωτότυπη, συγχρονισμένη. Κάπου λέει:

«Οί' ή καρδιά μου καλωσύνη
στο κλάμμα σας πονά,
κι' ή κάθε σας χαρά μου δίνει
νέα φτερά.
Τίποτα δεν έχω δικό μου
μην φτάνει να θωρο-
τό δέντρο στη γωνιά του δρόμου,
τόν ούρανό!

Μά και κάπου άλλου:
«Έχουμε πόθους άπειρους κι' ή σκέ-ψη μας
πυρός που στο σκοτάδι καίει,
μα πάνω άτ' όλα, για ντροπή και
καύχημα
έχουμε μια καρδιά που κλαίει.

Αυτή ή διπλή διάθεση ή μοιρολατρική μά και ή φιλοσοφική είναι τό χαρακτηριστικό στίλισμα της νέας συλλογής του που ξεφεύ-γει άπ' τα γνωστά καλούπια και άφίνει στον ποιητή να πάει τον δικό του δρόμο, τον προσωπικό, που στην ποίηση άποτελεί τό κυ-ριώτερο γνώρισμα του γόνιμου και τεχνίτη στιχογράφου.

—οοο—

«Αναχρονισμοί»

(Ποιήματα και πεζά)

ΘΑΝΟΥ ΚΩΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ο κ. Κωτσόπουλος είναι ποιητής και πε-ζογράφος: έτσι τονώνιστον έμφανίζεται στο νέο βιβλίο του, που τόμήσε τον άρκατό έμ-ποιο τίτλο «Αναχρονισμοί».

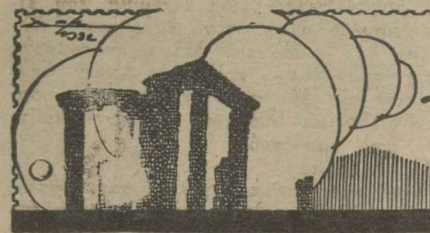
Κάνοντας όμως ποίηση δεν κατα κανένα σύστημα, καμιά γραμμή, έτσι που δεν μπορεί ο αναγνώστης να συλλάβη την έμπνευ-σή του και να νοιώσει βαθύτερα τό έμπνευ-μένο αίσθημά του. Βέβαια δεν έχουν άσχη-μο στίχο, ούτε κακή σύλληψη τό τραγούδι του κ. Κωτσόπουλου. Όμως τόδε λέει ή άναχρονιστική συνοχή και τό γενικό μούτο. «Α-κόμη και ή άνησυχία της εποχής. Γι' αυτό ό-μως δεν έχουμε με ποσες τίποτα γιατί μας πρόλαβε με τον τίτλο του βιβλίου του. Αντί-θετος παρατηρήσεις κάνουμε για τό πεζό του, που είναι περισσότερο από άρκα. Γι' αυτό τό πρώτο διήγημά του «Αποσπασμα στην Κα-ταλόγια» είναι έξαιρετικά καλογοημένο, τραγούδι που δίνει στον αναγνώστη τον την άναγνώριση ενός μελλοντικού διηγηματογράφου.

Τά υπόλοιπα πεζά, είναι ιστορικές παρα-φράσεις, άπαθόμενες με πολλή υστερία και μ' ένα πρωτότυπο στυλ διηγήσεως.

Ο κ. Κωτσόπουλος πάντως, είναι καλός τελεφερίπος μά άληθινός ποιητής.

Ν. Ν. Ν.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

10000000

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΙΑΣ

10000000

Η αισθηματική ζωή της. — Τό ιστορικό της Ντόρ Ντάμ ντέ Μπρέυ. — Ο μεγάλος της έρω. —

Ένα σκοτεινό σημείο της. — Η πολιτική δράση της.

Ένα από τα αξιοσημείωτα της γοθικής τέχνης είναι και η περίοδος Ντόρ Ντάμ ντέ Μπρέυ, η εκκλησία που εγείστηκε στον ναό του Λαϊκού από την Μαργαρίτα της Αυστρίας, σύμφωνα με τα σχέδια του Περεάλ και του Λευκί. Η εκκλησία αυτή άρχισε να γράφεται στα 1506 και τέλειωσε στα 1536, έξη δηλαδή χρόνια μετά τον θάνατο της Μαργαρίτας της Αυστρίας, που, καθώς γράφουν οι ιστορικοί του καιρού της, ήταν η πιο όμορφη πριγκίπισσα της Ευρώπης.

Η περίοδος αυτή εκκλησία εγείστηκε εις μνήμην του δούκα της Σαβοΐας Φιλίππου του Ουαλιού, που σκοτώθηκε εκεί κοντά απ' ένα κυνηγετικό ατύχημα. Γι' αυτό μέσο στον περικόλο της βρίσκεται και το μυστικό του ονομασμού αυτού δούκα, που δεν έγινε βασιλιάς της Γαλλίας. Αν γινόταν, ήταν ήδη γέρος και θα είχε ν' αντιμετώπιζε.

Φυσικά, δεν είχε κανένα ενδιαφέρον να μιλήσουμε για το αξιοσημείωτο αυτό της γοθικής τέχνης, κάνοντας μια τεχνική περιγραφή, για την οποία άλλωστε δεν έχουμε καμιά άποψη. Έκείνο όμως που έχει ενδιαφέρον είναι να μάθουμε ποιά ήταν η ευσέβης αυτή πριγκίπισσα, που τιμώντας την μνήμη του άνδρός της, ο οποίος σκοτώθηκε πάνω στο άθος της ηλικίας του, πόνε άκουα κλειστή τα είκοσιπέντε χρόνια του, έγραψε την περίοδη εκκλησία κοντά στο Μπρόνκ-αν-Μπρέυ.

Η πριγκίπισσα λοιπόν αυτή ήταν κόρη του αυτοκράτορος της Αυστρίας Μαξιμιλιανού και της Μαριίας της Βουργουνδίας και γεννήθηκε στις Βουξέλλες το 1480, Σύνεσωνα με την συνήκη του Λορέν. Έπαιζε να γίνει σύζυγος του τότε διαδόχου κι έπειτα βασιλιάς της Γαλλίας Καρόλου Η', αλλά αυτός, γιος να περιμένη την ενηλικίωση της μητέρας του, η οποία ήταν τότε μόλις δώδεκα χρονών, ένομισηθηκε την Άννα της Βρετανίας. Μά η Μαργαρίτα ήταν τόσο νέα, που δεν ήταν σε θέση ούτε να λυπηθεί καν για την προσβολή που της έγινε. Κι έπειτα, εκείνος, που πραγματικά εξημελώθηκε από την αθέτηση των υπονομισημένων του, ήταν ο ίδιος ο βασιλιάς της Γαλλίας, επειδή η Μαργαρίτα έγινε με τον καιρό η βασίλισσα, καθώς έπαιζε, πριγκίπισσα της Ευρώπης.

Ας σημειωθεί ακόμα πως η πριγκίπισσα Μαργαρίτα διαγάλλισε μέσο στην γύλη του βασιλιάς της Γαλλίας Λουδοβίκου ΣΤ', μαζί με τον ανιψιό της Κάρολο Η' και πως αν δεν κατώρθωσε να τον σαγηνεύσει, αυτό όσκιετα στο νεαρό της ηλικίας της από την υπα και στις ραδιοφωνίες της Άννας της Βρετανίας από την άλλη, που, κατά

ΝΟΣΤΙΜΑ ΚΑΙ ΑΝΟΣΤΑ

Έπαγγελματική εκτίμησης

Δύο διακοσμητικά στέκονται μπροστά στην διπύλη ενός γοθικού και ρομαντικού τα διακόσμησης. Σε μια στιγμή ο ένας δείχνει ένα γυαλί κρασί στον άλλον και τον ρωτά:

— Πόσο λές να κοστίζει αυτό;

— Ίσως δύο χρόνια σουλάκη...

Ήταν πρωτάκουστο...

— Τι παρόξενος άνθρωπος αυτός ο κ. Τ... Μου είπε κάτι που το άκουσα για πρώτη φορά από έναν άνδρα.

— Σου πρότεινε να σε πάει γυναίκα του;

τρία χρόνια μεγαλύτερή της, τα κατάφερε να την έκτοψη και να γίνει αυτή βασίλισσα της Γαλλίας. Όσοσο η Μαργαρίτα, σαν έγινε δεκάξη χρονών, παντρεύθηκε τον ανιψιό της Άννας Λορέν, γιο του βασιλιάς της Αραγωνίας κι' έζησε μαζί του τέσσερα χρόνια, για να ξαναπαντρευτεί κατόπιν τον Φιλίππο Β', δούκα της Σαβοΐας.

Η Μαργαρίτα ήταν είκοσιπέντε ετών, όταν παντρεύθηκε τον δούκα της Σαβοΐας, τον επανομισημένο Ουαλιό. Είχαν κι' οι δυο την ίδια ακριβώς ηλικία και πολλοί ιστορικοί θεωρούν πως ήταν το πιο όμορφο και ταπεινό πριγκίπισσα ζευγάρι που μπορούσε κανένας να φανταστεί. Η πριγκίπισσα Μαργαρίτα για πρώτη φορά έδειχνε την μεγάλη ευτυχία που γαρίζει στην καρδιά η αληθινή αγάπη, και δεν το μετανόωνε ποτέ που δεν έγινε βασιλιάς της Γαλλίας. Αν γινόταν, ήταν ήδη γέρος και θα είχε ν' αντιμετώπιζε.

Η Μαργαρίτα της Αυστρίας.

μετωπίση της ραδιοφωνίας του Λουδοβίκου Ζ' και της Άννας της Βρετανίας. Όσοσο και η μόνον της Μαργαρίτας δεν κράτησε πολύ. Τρία χρόνια μετά τον ευνουμισημένο αυτόν γάμο της, ο δούκας της Σαβοΐας, μανιώς κυνηγός, πήγε σ' ένα κυνηγιό αγριών ζώων, για να μην ξαναγυρίσει ποτέ πια στην αγαλιά της αγαπημένης του.

Τό πένθος της Μαργαρίτας ήταν τόσο, που πατά τα είκοσιπέντερα όλαντιμένα χρόνια της, δεν θέλησε πια να ξαναπαντρευτεί. Διέθεσε μάλιστα τεράστια για την εποχή εκείνη ποσά για να γιοιη εις μνήμην του Ντόρ Ντάμ ντέ Μπρέυ, η εκκλησία για την οποία μιλήσαμε στην αρχή. Ο πατέρας της, ο αυτοκράτορας Μαξιμιλιανός, την ωνόμασε τότε αγνήτισσα των Κάτω Χωρών κι' επέλεξε πολλές φορές να την παντρεύει, μα δούθηκε πάντα υποστά σε μια κατηγορηματική άρνησή της. Είναι, με την αλήθεια, μοναδικό προέδειγμα ήγμενίδος αυτονομισμένης στο καθήκον και στην αποστολή της, η Μαργαρίτα της Αυστρίας, η οποία όχι μόνο εκυβέρνησε της εποχίες που της έμπευσε ο πατέρας της, με φρόνηση και πολιτική δεξιότητα, μα υπεστήριξε κι' άλλες δύο καμιά άλλη τα γράμματα και της ώριππας εξάγει την άρεση της ονομαστικής πόνε πειθάν, εξημελώσε πλην των άλλων και την είση της Ευρώπης, συνολογώντας στα 1529 με την Λουίζα της Σαβοΐας, κίεκο Α' στον θρόνο της Γαλλίας, την συνθήκη του Κασσιό, την γνωστή υπό το δ.

νομα «Συνθήκη των Κασσιό».

Εν τούτοις, καθώς συμβαίνει πάντα στους τους ανθρώπους που δούν όμοιους θεόθηκαν κι' άλλοι συγγενείς που ήταν να κληιδώσουν τονόμα της. Πρώτος ο φρενιός συγγενής Άντζελο Φορτάρλε, σ' ένα έργο του τιλοσοφικού καλλονής, ισχυρίζεται πως η πριγκίπισσα Μαργαρίτα της Αυστρίας είχε μια άποψη πνευτη αδυναμία με μαν εξαιρετική ακρίβειά της, την Λαδομία Φορτάρλε, την οποία αγαπούσε με πάθος έρωτα. Πό την πληροφωρίαν αυτή λαβαίνοντας μια διάφορη χρονολογία, επιμένει να ο λόγος για τον όποιον η ώρασητην κήπισσα, γέρος από είκοσιπέντε ετών, δεν θέλησε να ξαναπαντρευτεί, ήταν η γυναίκα της αυτή για την Φορτάρλε και τις άλλες εξίσου ώριες κυρίες της ακριβείας της, που την έκαναν να μην αισθάνεται θόλου την μοναξιά της. Όσοσο δεν ήταν κανείς τί πρόκει να πιστήνη από η ύμμες των ιστορικών είναι διασπασμένη. Ένα πείσμα που ανατρέπει τους ισχυρισμούς του Φορτάρλε και των άλλων, είναι γεγονός πως η Μαργαρίτα της Αυστρίας γάπησε παράφορα τον άνδρα της Φιλίππο τον Ουαλιό, πράγμα που δεν συμβαίνει στην γενικώς παραδεδομένη άρχη, που υποστηρίζει άλλωστε κι' ο ίδιος ο Φορτάρλε, ότι η γυναίκα της σπύλης αυτή αισθάνονται μαν άκατανίκητη απήνη προς τους άνδρες. Προκειμένου λοιπόν να την Μαργαρίτα της Αυστρίας, μπορεί να κανείς πως η πριγκίπισσα αυτή είχε μια ιδιαίτερη κλίση στους άνδρες, από πειστήθηκε δύο φορές, κατά τον Μπαρτράμ στα τριετί. Ο Μπαρτράμ δηλαδή υποστή πως ο βασιλιάς της Γαλλίας Καρόλος Η' καίτοι αθέτησε την υπόσχεσή του και παντρεύθηκε την Άννα της Βρετανίας, εν τούτοις είχε σγείσεις ερωτικές με την Μαργαρίτα της Αυστρίας, την οποία δεν έπει γυναίκα του μόνον για λόγους πολιτικούς και συγκεκριμένους επείδη ο γάμος του με την Άννα θαίσε ως συνέπεια την προστάση της επαργίας της Βρετανίας στο δούλεο της Γαλλίας.

Όσοσο ήταν άσκοπο να επιμένει νεις σ' αυτό τό σημείο. Γεγονός είναι πως η Μαργαρίτα της Αυστρίας, τιώντας τον άνδρα της και την αγάπη του, έστειλε στο θάνατο ανιψιό της γύνη, που έπαιζε τον θαυμασμό όλου του κόσμου. Γιατί η Ντόρ Ντάμ ντέ Μπρέυ, τό ζωντανό δείγμα της αγάπης αυτής, που σαν όλες της εποχίες έπαιζε τόσο γοήγγορα, είναι καθώς έπαιζε ένα από τα αξιοσημείωτα της γοθικής τέχνης.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Τό άκετέλεσμε...

Μιά κυρία ρωτά ένα αλητάμπο, που έτοιμος έλεγεμυσήνη:

— Τι κάνει ο πατέρας σου;

— Πίνει.

— Και η μητέρα σου;

— Πίνει.

— Έχεις αδελφία;

— Έχω ένα.

— Ποι είναι;

— Στο Πανεπιστήμιο.

— Μπα! Και τί κάνει εκεί;

— Τίποτα, κυρία. Τό έγγον μέσο σ' ένα μπουκάκι με σπύρο!

(Η συνέχεια)

Μπαρνταλιάν εμφανίστηκε στο κατώφλι, ακολουθούμενος απ' τη Μαρία Τουσέ.

Οι φρονιμοί, τρομαγμένοι σά νάχαν αντίκρισει τον διάβολο, όπισθοχώρησαν.

Τό θέμα που είχε παρουσιασθή μπροστά τους ήταν παρόξενος, άγνάντιστο, καταπληκτικό.

Ο Μπαρνταλιάν, με τό σπαθί του που έσπασε άόκητο αίμα στο ένα χέρι, και με τον φημομένο και τρέμοντα από τον τρόμο του νι Άντοιο στο άλλο, έμοιαζε σαν κανένα μυθικό πρόσωπο.

— Δείλοι!... Άνάξιοι!... Άνανδροι!... τούς φώναζε με λύσσα η Αικατερίνη.

Η φωνή όμως του Μπαρνταλιάν έδέσποζε: — Ήμωρ!... φώναζε. Ποιός άλλος είναι; Ποιός άλλος έχει σκοπό να πλησιάσει;...

Ένας νεαρός ακόλουθος, άψηφώντας τον ανόητο, παραμέρισε τούς συντρόφους του και έμεινε άναγώνιστος του Μπαρνταλιάν.

— Μαρόδο! φώναζε με χαρά η Αικατερίνη των Μεδίκων. Εγώ... Σ' είσαι ο μόνος άνδρας άνάμεσα σ' όλους αυτούς τούς δείλους!... Έμωρ, όμως... Τί περιμένεις;... Αφίσσε τον στον τόπο...

Από, ασφαλώς, επιθυμώσε και ο νεαρός ακόλουθος. Δεν ήταν όμως τόσο εύκολο όσο το φανταζόταν. Σε κάθε χτύπημα που πήγαινε να τον καταφέρει ο αντίπαλός του, ο Μπαρνταλιάν παρουσίαζε τόν νι Άντοιο... Ο ακόλουθος, έτσι, άναγκαζόταν να κόβη κάθε τόσο τη φάρα του.

Ο Μπαρνταλιάν, χωρίς να εγκαταλείψει την άμυνική του στάση, άνάγκασε τόν αντίπαλό του να όπισθοχωρήσει, έως ότου έφτασε σε μία γωνιά του δωματίου.

Και, έφτανικά, του κατέφερε ένα τρομερό χτύπημα στο κεφάλι, με τη λαβή του σπαθιού του.

Ο νεαρός ακόλουθος σοριάστηκε κάτω, έχοντας χάσει της αισθήσεις του.

— Έμωρ!... Άλλος! φώναζε ο Μπαρνταλιάν θριαμβικά. Ποιός άλλος έχει βαρεθή την ζωή του;

Οι φρονιμοί όπισθοχώρησαν τρομαγμένοι. Η όλη του Μπαρνταλιάν, τη στιγμή εκείνη, ήταν φοβερή.

Η Αικατερίνη όστόσο άγανάκτησε βλέποντας τόν τρόπο που είχε πιάσει τούς άνδρούς της.

— Χτυπάτε τον λοιπόν! ούρλιασε. Τί τον φώναζε; Έμωρ!... τούς, κι' αυτός δεν είναι παρά ένας μοναχά!...

Ο στρατιώτες δεν άπάντησαν. Ένας απ' αυτούς μόνο έδειξε, με ύφος τρομαγμένο, τόν νι Άντοιο, τόν όποιον ο Μπαρνταλιάν κρατούσε σαν άσπίδα.

Από τό στήμα της Αικατερίνης τότε βγήκε ένας φοβερός λόγος: — Χτυπάτε, σάς λέω! Τί σάς νοιάζει...

Οι κ' αν σιμύ, έγώ είμαι δώ!... Μ' ένα της λόγ, δηλαδή, καταδικάζε στον φημοτέρο από τούς θανάτους τόν νι Άντοιο. Ένας άφροσάμιος της αιώλικ.

Κάνοντας από τούς άνθρώπους της όπότσο δεν τίλησε να έτελέσει την διαταγή αυτή. — Δείλοι... δείλοι... εφάνελε άνάμεσα σ' όλη της η Αικατερίνη.

—ΟΟΟ—

Ο Μπαρνταλιάν όστόσο, όλοένα προχωρώντας, άκούοντας έτσι, ακολουθούμενος από την Μαρία Τουσέ της τάξης τόν στρατιώτη κ' έφτασε στην πόρτα του παλατιού.

Όταν είχε φτάσει κοντά στην πόρτα, φωνάζει, έχε στραφή και προχωρούσε πάλι... ύποπτος.

Σ' έφτασε τόν δρόμο, έφριξε μία μαύρη δολοφονία του. Σε μία γωνιά είδε τη λι-

τιέρα της Μαρίας Τουσέ. Λίγο παρέκει στάθηκε ένα βασίλειό άμάξι: τό άμάξι της Αικατερίνης τόν Μεδίκον άσφαλώς.

Η Μαρία Τουσέ άρπαξε τόν Μπαρνταλιάν απ' τό χέρι και τόν έσυρε προς τη λιτέρα της.

Ο Μπαρνταλιάν έμεινε για λίγο άναποφάσιτος.

Μέσα απ' τό παλάτι άκούγοντοσαν φωνές και κλαγγές όπλων. Θά είχαν τεθή, άσφαλώς, σε καταδίωξη τούς. Σε λίγο, σε έλάχιστα δευτερόλεπτα, θά έφταναν. Και τότε, θά ήταν άργά πιά.

— Όχι... έλετε πνιχτά ο Ιπότης στη Μαρία Τουσέ. Έδώ θά κάνουν έθνενα άσφαλώς και θά μάς πιάσουνε. Καλύτερα είναι να κυ-

Όταν είχε φτάσει στην πόρτα, είχε στραφή και προχωρούσε.

φτούμε στο βασίλειό άμάξι.

— Πώς! Στο βασίλειό άμάξι; ρώτησε η Μαρία Τουσέ με κάποια έκπληξη.

— Ναι, ναι... Είναι τό μόνο μέσο όπου δεν θά φέρουν καθόλου...

Η Μαρία Τουσέ, χωρίς να φέρη καμιά αντίρρηση, άκολούθησε υπάκουα τόν Ιπότη.

Μπήκαν κι' οι δυο μέσα σ' άμάξι της βασιλείας. Ο άμαξιάς έλατε απ' τη θέση του. Θά είχε τρέξει κι' αυτός μέσα στο παλάτι, άκούγοντας τόν θόρυβο και τό κακό, για να δει τί συνέβαινε...

Έξαφνα, ο δρόμος γέμισε από κόσμο: στρατιώτες, αιώλικ, άξιωματικοί, ύπηρέτες, είχαν χυθή όλοι στο δρόμο από τό παλάτι, κρατώντας άλλος κανένα σπαθί, άλλος καμιά άρκεμειχιά, άλλος καμιά μαγκούρα...

Φώναζαν όλοι μαζί, χωρίς να μπορούν, καθώς φαινόταν να συνεννοηθούν.

Πάνω όμως απ' όλες της φωνές δέσποζεν η φωνή της Αικατερίνης των Μεδίκων, που είχε κατέσει κι' αυτή στο κατώφλι του παλατιού για να ένθαρρύνη τούς ανθρώπους της.

— Δείλοι!... τούς φώναζε. Νόμιστε τούς έναντίον ενός και μί μισού; να τόν κάνετε τίποτε!...

— Ποι είναι τούς;... Τί έγιναν; κραύγαζε συγχρόνως τό πλήθος. Από πού έφταναν;...

Η έξαφνισή, πράγματι, του Μπαρνταλιάν και της συντροφού του, τούς φαινόταν άνεξήγητη. Αυτό που τούς έκανε περισσότερο έντύπωση ήταν ότι η λιτέρα της Μαρίας Τουσέ βρισκόταν, άνέταρη, στη θέση της.

Άφου έφραξαν κάμποσο κι' έρεύνσαν όλο τό όρμή, τό πήραν πιά άπόφαση... Έκαναν χίλια κομμάτια—για να ξεσπύσουν κάπως— την λιτέρα της Μαρίας Τουσέ, και, βλαστημώντας γύρισαν πίσω στο παλάτι.

Ο Ιπότης και η συντροφιάς του παρακολουθούσαν όλη αυτή τη σκηνή βουβόι... Είχαν ειχτή στο βάθος του άμαξιού για να μην προδοθούν στους διώκτες τούς και πεφίμεναν με άγωνία να έλευθερωθή ο δρόμος για να μπορέσουν να βγούν έξω...

Όταν η Μαρία Τουσέ είδε τη λιτέρα της να γίνεται θύλα από τό μανασμένο πλήθος, ένας άναστεναγμός βγήκε από τό στήθη της, κι' ο Μπαρνταλιάν ένοιωσε να τρέμη τό χέρι της με τό όποιον κρατούσε τό δικό του.

Η θέση τους ήταν πράγματι δεινή. Πώς θά έφευγαν;...

Ο δρόμος ήταν πιά έρημος. Ο Μπαρνταλιάν, παίρνοντας την άπόφασή του, έτοιμάστηκε ν' άνοίξη την πόρτα και να περδήσει έξω από τό άμάξι. Έξαφνα, όμως, συγκρατήθηκε. Τό άμάξι έφριξε... Κι' ο άμαξιάς του σιασφάλλισε στο κάθισμά του.

Ο Μπαρνταλιάν έδραλε τό μαχαίρι του. Ήταν άποφασισμένος να πουλήσει πολύ άκριβά τό πετόι του... Γιατί ο άμαξιάς άσφαλώς θά γύριζε, θ' άνταμιβανόταν ποιοι βρισκόνταν μέσα σ' άμάξι... Και τότε...

Καλύτερα λοιπόν ήταν να προλάβανε ατότος... Άνασκήθηκε, με τό χέρι ώπλισμένο πάντα, έτοιμος να χτυπήσει...

Ξαφνικά όμως ο άμαξιάς γύρισε. Στο πόσοπό του δεν φάνηκε καμιά έκπληξη. Ίσα-ίσα, μάλιστα, χαμογέλασε, και, με μεγάλη άπάθεια, σε μί συνέβαινε τίποτε, έλεγε στον έμβρόντητο Μπαρνταλιάν:

— Τούς έφριγγαμε τώρα πιά, Ιπότη... Μπορείτε να βάλετε τό μαχαίρι στο θηράκι του... Που θέλετε να σάς πάω;...

Ο Μπαρνταλιάν τάχε χαμένα. — Ρωτά... έτραυλισε.

Ο άμαξιάς έόκασε στα γέλια. — Ρωτάτε σιμύ, ναι!... έλεγε. Άλλά και η σκέψη σας να κρηφίτε έδώ μέσα ήταν θαυμάσια... αν και δεν μπορούσατε να φαντασθήτε πως τό άμάξι τό φημοτέρο ο μπαρναπότη βασιλιά... Τούς την έφερατε όμως μια χαρά... Γνωστήτερα, όταν είδα ότι έφραγχαν παντού, δεν πέρασε κανένας η ιδέα να κατέσει μέσα στο βασίλειό άμάξι, δεν ήξερα πως να κρατήσω τό γέλιο μου...

— Καλά, έαυ ήξερες πως είμαστε μέσο; — Άν' και δέβαια που τ'έξερα... Γιατί άγοροσα να φανώ... Γιατί σάς είχα δι από μένα, την όρα που μπαίνετε... Είχα άποσχεθή όμως κάποτε στον βασιλιά τόν Κάρολο, πως όσο περνούσε από τό χέρι μου, όποτε τούχα δεν θά πείραζαν της κίρας Τουσέ. Και, καθώς βλέπετε, έκράτησα τόν λόγο μου...

— Εσύ είσαι μάλιστα Πιέρο... είτε με χαρούμενη έκπληξη η Μαρία Τουσέ άναγνωρίζοντας τόν γέρο και άποσισημένο ύπηρέτη του μακαριού βασιλιά. Έσύ... Και πως βρέθηκες έδώ;... Ποιά καλή τύχη σ' έφερε μπουρ στο δρόμο μου, στην κομνηστήση αυτή στιγμή της ζωής μου, για να με σώσεις...

— Ο, μά αυτό τό όρελίσμο στον βασιλιά Έρρίκο Γ'... είτε με τό αιώνα ευώμο ύφος τόν ο μπαρναπότη-Πιέρο.

— Στόν Έρρίκο Γ';... Και πως αυτό;... Μά ναι! Όταν ο βασιλιάς μάς—ο Κάρολος ο Θ', ο δυστυχισμένος κυριός μου—έφανε, τόν διαδέχτηκε, καθώς έφέρετε, στον θρόνο, ο Έρρίκος ο Γ', ο όποιος έφερε δικούς τρι ανθρώπους για ν' αποτελέσουν την ύπηρέσιά του. Γι' αυτό δεν μπορούσαμε για να είμαι φησικά... Διάφορα ύποπτα πρόσωπα μπήκαν έτσι στην Αίλη... Η άλλες θέσεις

συμπληρώθηκαν από πρόσωπα της απολύτου εμπιστοσύνης της Αικατερίνης. Έμένα, βέβαια, από εικοσιπέντε χρόνια υπηρεσία που έχω στην αλή, δε μπορούσαν, φυσικά, να με πετάξουν... Κι έτσι, μ' έβαλαν στους σταύλους... Πού να τζερε, ο καυμένος ο βασιλιάς ο Κάρολος, που με είχε σαν πατέρα του... Ο άμαξας δάκρυσε. Με το ένα χέρι του σκούπισε τα μάτια του, αφήνοντας προς στιγμήν τα γόνατα.

—Δεν πρέπει όμως να παρανοιάμαι... Επρόσθεσε ο Μπαρταλιάν. Εύτυχως που έτυχε να δωθώ εγώ στη θέση αυτή, κι έτσι... πες τε μου... Τι μπορώ να κάνω για σάς;... Πού θέλετε να πάμε;

Ο Μπαρταλιάν κούταζε την Μαρία Τουσε. Απλή, κατάλαβε τι εσήμαινε το βλέμμα του.

—Εσείς... που θα πάτε;... τόν ερώτησε δειλά.

—Πάντως δεν θα σάς εγκαταλείψω! Απάντησε ζωηρά ο Μπαρταλιάν. Έφ' όσον βρίσκεστε υπό την προστασία μου, μπορείτε να είστε βεβαία πως δεν θα επιτρέψω σε κανένα να βιάσει ούτε τρέξει από το κεφάλι σας... Πού θέλετε λοιπόν να πάς οδηγώ για να βρίσκεστε εν ασφαλεία;...

Η Μαρία δεν απάντησε. Ο Μπαρταλιάν όμως κατάλαβε τι εσήμαινε η σιωπή της Μαρίας.

—Στόν πύργο του Μονμορανσύ! φώναξε στόν άμαξά.

—Υστερ' από λίγη ώρα διοικούντουσαν στόν πύργο του στρατάρχου Μονμορανσύ. Στην πόλη της πόλεως δεν βρήκαν κανένα έμπορο. Απ' τη στιγμή που είχε μαθευτεί στο παλάτι ότι ο Μονμορανσύ είχε φύγει απ' το Παρίσι, οι φρουρές είχαν διαταχθεί να φύγουν από της πόλεως και ν' αρίσουν τη δίοδο έλευθέρου στόν κανένα.

Ο Μπαρταλιάν και η προστατευομένη του, είχαν σωθή...

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ

Μιά φροντίδα κατείχε τώρα ολόκληρο τόν στρατάρχη του Μονμορανσύ:

Η σκέψη του πως θα μπορούσε να ξανάβρη τα λογικά της η δυστυχισμένη Ιωάννα της Πιέννης...

Σχεδίαζε να την πάρει χαμιά μέσα και να την οδηγήσει στο Μαζερενύ, εκεί, όταν θα ξαναβρισκόταν στο παλιό της περιβάλλον, έσως να συνεχόταν...

Εν τω μεταξύ όμως συνέβη κάτι που ανάγκασε τόν στρατάρχη ν' αναβάλει την απόφασή του αυτήν γ' αργότερα.

Όλοι οι ευνεργείς της περιοχής, μαζεμένοι έξω απ' τόν πύργο του μαζί με τούς ανθρώπους του, και ζήτησαν να τεθεί επί κεφαλής τους, για να ξεκαθαρίσουν τόν τόπο από τούς διαφόρους ληστές και κακούργους που έπωφελομένοι του έμφυλου σπαραγμού που φώλιαζε στη Γαλλία έλυμαίνονταν της επαρχίας της. Ο στρατάρχης δέχτηκε. Κι έτσι, έλειψε κάμποσο από τόν πύργο του. Έννοείται ότι όλη η περιοχή καθαρίστηκε τελειωτικά από τούς λυμάνες της.

Έτσι, επέστρεψε κι ο χειμώνας. Ο γάμος του Μπαρταλιάν και της Λουίζας είχαν ορισθεί για τόν Απρίλιο.

Στό διάστημα της απουσίας του στρατάρχου και του Ιππότη, η ύγεια της Ιωάννας είχαν αποκατασταθεί τελείως. Η όμορφη της είχε ξαναβιώσει και πάλιν όπως πριν... Η αχόρης της είχαν εξαφανισθεί. Η μεγαλοχλία που ήταν σκορπισμένη πάντα στο πρόσωπό της είχε χαθεί κι αυτή. Κι όλοένα χαμογελομένη από ευτυχία...

Αλλοίμονον όμως! Η ευτυχία αυτή δεν ήταν παρά ένα όνειρο... Καί σ' αυτό της τόν δνετρο χαμογελομένη η δυστυχισμένη τρελλή...

Γιατί η Ιωάννα, δυστυχώς, δεν είχε θεραπευθεί από την τρελλία της.

Και ήταν τραγικό αυτό τόν χαμόγελό της, τόν όποιον έμοιαζε σαν ν' αποζητούσε έναν φανταστικό Φραγκίσκο, τη στιγμή που ο πραγματικός Φραγκίσκος βρισκόταν κοντά της.

(Τό τέλος στο προσεχές)

ΛΥΣΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

Τό χέρι.

--□□--

ΣΤΑΥΡΩΤΕΣ ΛΕΞΕΙΣ

	1	2	3	4	5	6	7
1							
2							
3							
4							
5							
6							
7							
8							
9							
10							
11							
12							
13							

Οριζοντίως:

- 1) Νήσος τού Αιγαίου.
- 2) —Οχι στην γαλλική— προέσεις υποθετική.
- 3) Σύμφωνον.— Φωνήεν.— Σύμφωνον.— Φωνήεν.
- 4) Μέλος τού ανθρώπινου σώματος.—Ως τού έτους.
- 5) Σύμφωνον.— Σύμφωνον.— Φωνήεν.
- 6) Φωνήεν.— Σύνδεσμος.— Σύμφωνον.
- 7) Σύμφωνον.— Φωνήεν.— Σύμφωνον.
- 8) Φωνήεν.—Θεός.— Φωνήεν.
- 9) Φωνήεν.— Φωνήεν.— Φωνήεν.
- 10) Χρηματική μονάδα ξένου κράτους.

ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Μικρή μου αγάπη μου χλωμή, τόν βράδυ τού φθινοπώρου, που τριγύρω ή φύση τή ζωή της σε λίγο πιά θ' αφήσει στού θανάτου τόν παγωμένο χάδι.

Πούχουν μιά ξωτική όμορφη τά φύλλα χάμο στη γη, και τά κλαδιά σά χέρια κάποια έκσια τά στέλνει προς τά αϊθέρια και τά τρέμει τού ανέμου ή άνταρχχία.

Έτσι, καθώς κυττάς κατά τη, δύση πούχει σε νέφη μαύρα και ροδένια δνετρα και λουλούδια χρυσαφένια και κόσμους απήθινους ζωγραφίσει...

Μικρή μου αγάπη μου χλωμή, πούδς τάχα πόνος βαθύς τά χείλη σου έχει κλείσει, πού θλίψη στην ψυχή σου έχει μιλήσει, και τί έχει πη;—Αχ, να τζερε μονάχα!

ΣΠΥΡΟΣ Α. ΜΟΤΣΕΝΙΓΟΣ

Σύνθηδες επιφώνημα θεάτρο.

- 11) Φωνήεν.— Σύμφωνον.— Φωνήεν.— Σύμφωνον.
- 12) —Γνωστός μονόλογος— σποράς λίας.— Νότα μουσικής.— Σύμφωνον.
- 13) Γνωστή μοναχική Βυζαντίου.

Καθέτως:

- 1) Σύμφωνον.— Μεγάλη δραματική ποιός.— Έλλάδος.— Σύμφωνον.
- 2) Αριθμητική.— Φωνήεν.— Φωνήεν.— Νότα Βυζαντινής μουσικής.
- 3) Τρέξιμο νερού.— Σύμφωνον.— νήεν.— Επίρρημα.
- 4) Φωνήεν.— Επίρρημα.— νήεν.
- 5) Κόμης.— Σύμφωνον.— Φωνήεν.— Γνωστή κινηματογραφική φίρμα.
- 6) Άρθρον πληθ.— Φωνήεν.— Σύμφωνον.— Πρόθεσις.
- 7) Σύμφωνον.— Βασιλεύς αρχαίος.— νήεν.

(Έστάλη υπό τού άναγματος κ. Κ. Κωνσταντίνου).

—000—

ΠΑΣΙΕΝΤΙΑ

«Η Δωδεκάδεσ»

(Έκτελείται με δύο πλήρεις τραπέζια)

Στρώνετε επάνω στο τραπέζι όργανα τιά σε σειρά οριζόντια. Έπεται μια τιά υπόλοιπα χαρτιά σε όγδο πακέτα. 12 χαρτιά τόν κανένα. Τα πακέτα ετοποθετείτε κάτω από τά όργανα τιά οριζόντια σε σειρά, αφήνοντας όμως τόν ταξύ χώρον άρκετό γιά νά τυπώσετε μιά τρίτη οριζόντια σειρά από όλα τά πακέτα, τά όποια θά σχηματίσουν τόν πως: Παίρνετε από τά όγδο πακέτα κάτω σειράς εκείνα τά επάνω-έπανά τιά πού έρχονται κατά τόν βαθμό άνω τιά τιά χαρτιά της πρώτης επάνω σειράς, έίς νά ληφθεί διόλου όπ' όμει τή τους. Δηλαδή κάτω από έναν ρίγν έστε έναν άσσο, κάτω από ένα έξι, έάτε ένα εφτάρι, κάτω από ένα έξι έάτε μιά ντάμα κ. ο. κ. Τά χαρτιά θά χρησιμεύσουν ως βάσεις επάνω τιά τιά ποιές θά σχηματισθούν σε σειράς χωρίς διάκριση χρώματος. Κάθε μιά τιά πρέπει νά τελειώνη στο χαρτί κάτω τιά όποιον βρίσκειται. Δηλαδή ή σειρά πού χίζει από όχτώ, πρέπει νά τελειώνη στοτά, κάτω από τόν όποιον και βρίσκειται ταν κανένα από τά επάνω-πάνω χαρτιά, κάτω πακέτων δεν βρίσκει πιά πού να ποθετηθή στής άνάμεσα σιγματισμένων ρες, παίρνετε τόν πρώτο προς τ' άνω πακέτο και άφου άφίστες στην θέση τού πρώτου του χαρτί, μοιράζετε τά υπόλοιπα ένα κατά σειράν επάνω και στα όγδο τιά έως ότου εξαντληθούν όλα τά χαρτιά κρατάτε στα χέρια. Όταν τελειώση τή ή διανομή, παίρνετε πάλι τά επάνω χαρτιά, όσα έλέπετε ότι βρίσκονται σε μεσιανά πακέτα και τά έάτε στην τους, έφ' όσον έβδω παρατηρήσεις. Όταν πάλι κανένα από τά επάνω-πάνω τιά δεν βρίσκει θέση στα μεσιανά τιά παίρνετε τόν 6' πακέτο και κάμνε τόν όπως με τόν α', έπειτα τόν πρώτο, τόν τόν κ.ο.κ. ως τόν τέλος. Κατά την τήση τών χαρτιών μόν ζεργάτε να πού κατά προτίμησιν εκείνα που θέλουμε να στή πακέτα, τά όποια γοιστούν και πάλι τά ξαναμοιράσετε πιά.

Η πασιέντια θεωρείται ως άσκηση άν, μετά την διανομή και τών 8 πακέτων μένων ακόμη χαρτιά στην κάτω σειρά νά μόν τοποθετήθηκαν σε μεσιανά τιά

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΣΩ ΤΗ ΛΑΓΓΕΜΕΝΗ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

Ω! Τήν μισώ τήν λαγγεμένη ακρογιαλιά που με τά λάρνα της, τά μύρια χάρια, κρατεί σιά της—ώμέ—κάθε βραδυά.

μέσ' στην άγκάλη της τόν κύμα και κομίζει, και με τούς ζωτικούς της τούς σκοπούς με λόγια πλάνα, ναυορίζει...

Κίνη την φεγγαρόλουστη νυχτιά, θυμάμαι, την στιγμή τού χωρισμού, πώς μοιάζαν και τών δύο Σας τά σιλιά!

Ίσα ήταν, κι' οι όρκοι Σου σε μένα, τά λόγια της αγάπης Σου, κι' εκείνου τά έρωτήματα σ' αυτήν! Κι' άδελφωμένα πώς διάζωναν γιά νά κρυφθούν, θυμάμαι, στα τριόρθα της θάλασσας!

Μη τύχει απ' της σειρήνες κι' άκουσθούν, τ' άγέρι μή τά πάρει και έσεί σε τρετάφληλα τ' άστέρια, μή και τ' άρπάξουν γλάροι!

Κι' εγώ, κείνη τή σιγαλή νυχτιά, ώπών και με θαυρούσα έρω πως θέ νά μείν' ή ακρογιαλιά!

Πόσο τήν συμπονόσα! Κι' έφυγες Σύ. Μά τόν σπρωγόν τόν κύμα μαγεμένο δεν τήν αφήνει μοναχή

και μιά στιγμή σαν φύγη, γυρίζει, τήν ξαναβιά, τά πόδια της χυδαίει, κι' αυτή τ' αποκομίζει.

Κι' άπψε στής ψυχούλας μου τήν άσπα π' άκούω νά παίζει της ζήλειας ή χρυσή χορδή μονάχα.

Ω! Ναι. Άπόψε ακόμη πού πολύ μωρό την λαγγεμένη ακρογιαλιά, πού στή θερμή της άγκυλιά τόν κύμα αιώνα θα κρατή!

—000—

ΔΙΑΥ-ΔΑΝ

ΘΑΡΡΩ

Σε κάποιο σπίτι φιλικό έγνωριστικαμε θαρρώ, —πνε τρεις μήνες τώρα, —Ήταν βραδιά δοροσερό, είπαμε λόγια ένα σωρό, γυρίσαμε κι' ένα γορό... και πέσαμεν ή ώρα.

Α! ναι, ακόμη στόν νορό σίμπω νά σ' έσφαξα θαρρώ λίγα παραπάνω.

Τόν αγγούλι σου, δοροσερό, ένοιωσα απλά θαρρώ τόν πόσο από μόν πάνω.

Και... έξασα... Α! όχι, νά! ξαναβυθίστικαμε ξανά κι' έλλες φορές ακόμη, δεν έζω τώρα, νά θαρρώ, ότι σκεπτόμουν συχνά τόν πόσο από τόν δοροσερό, τά μάτια σου, τόν στόμα...

Κι' έν' έλλα, νά!—πώς νά στό πώ;—κατάλαβε πως σ' άγαπώ, πώς πρέσ τήν καρδιά μου—δεν έζω τώρα, νά θαρρώ—

και πώς έβδω τόν δοροσερό και πώς έβδω τόν δοροσερό και πώς έβδω τόν δοροσερό και πώς έβδω τόν δοροσερό...

ΑΛΕΚΟΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

ΠΟΣΟ ΘΥΜΑΜΑΙ...

Πόσο θυμάμαι μιά μικρούλα, με γαλανά μάτια και ξανθά μαλλιά, που γνώρισα στά παιδικά μου χρόνια! Τότε πού ό νους ξένοιαστος πετούσε με τά πλάνα φτερά της νεότης στούς άνυπαρκτους, κόσμους της φαντασίας μου.

Μαζύ μ' αυτή την Μικρούλα με τά γαλανά μάτια, που μοιάζαν σαν δύο μικρές θάλασσες με κάποιο νησάκι στή μέση, και τά ξανθά μαλλιά, παίζαμε μέσα σ' όμορφους κήπους, φτιάναμε σπιτικά από μικρές πέτρες, και τά θαυρούσαμε σαν παλάτια. Τότε εγώ γινόμουν Βασιλιάς κι' αυτή Βασίλισσα.

Ω! Έχεις άνείπωτες στιγμές ή ευτυχία, μιά είναι πάντα τόσο λίγη! Μοιάζει σαν τ' άστρα που πέφτουν τήν νύχτα στόν ουρανό και γάγονται.

Τόν πρώτο γλυκό φιλή που έχει θρεμμένο ό πόνος... Τήν πρώτη γλυκεια ματιά, έκείνη που δίνει από καρδιάς στό γοργό άρμα της ζωής... πολλές φορές με τόν Πάν.

Μέ αυτή την άδολη ζωή, με τά τρελλά της όνειρα, με της χαρές της και τά άθωα της παγκυρία, πέρας ό καυρός!

Ήθε μιά μέρα, και ζήτησα με καινούργια όνειρα καινούργιες λαχτάρες και πόθοι γεννήθηκαν μέσα μου, κι' ένας κόσμος άγνωστος φάνηκε μπροστά μου.

Ρίχτηκα με όλη μου τήν ψυχή σ' αυτό τόν άγνωστο, έδωσα όλη μου τή θερμή της νεότης. Κάποτε άγίασσα κάποιον νέα σ' αλήθεια, μιά ήταν μιά τρελλή πεταλούδα, και μιά μέρα έφυγε, πέταξε σ' άλλους κήπους, σ' άλλα λουλούδια...

Πόσο υπέφερα!... Έκλειψα τόσο! Ήθε αν στιγμές που νόμισα πως ταξίδευα σ' άλλους κόσμους, μακριά απ' τή ζωή...

Και όμως όλα ξεχάστηκαν, και όλα περάσαν, σαν νά μόν ήσαν χρόνια ολόκληρα άλλα λίγες στιγμές.

Έκείνο όμως πού δεν ξεχάστηκε ποτέ και τόν νοιώθω πάντα μέσα στά βάθη της ψυχής μου, είναι ή ανάμνηση της Μικρούλας με τά γαλανά μάτια και τά ξανθά μαλλιά... Πόσο θυμάμαι τά όμορφα χρόνια, τότε πού ήμουν Βασιλιάς κι' αυτή ή μικρή μου Βασίλισσα...

ΠΑΥΛΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

... Θά πάρουμε τόν στενό δρομάκι με της ανθισμένες λυγαριές, κι' άνάμεσα απ' τούς φράχτες και τά πασίνα άμπέλια θά πάμε κάποιο βράδυ, σαν προσκυνητές, σόν γνωστό ξωκλήσι με της θλιμένες εικόνες...

Εκεί, με τράνη ευλάβεια θ' άναψουμε τά μικρά καντήλια πού θά στέκων σδυμένα μπροστά στην εικόνα της Παναγίας, κι' ύστερα θά στολίσουμε μ' αργιούλινια της παλής μισοσβυσμένες εικόνες. Η μικρή καμπάνα θά χτυπήση γαρούμενα, κι' οι ήχοι της θ' άκουσθούν στή γαλήνη τού κάμπου.

Και σαν τελειώσουμε, θά βγούμε στην μικρή αυλή τού ξωκλήσιου, θά κόψουμε απ' τήν γέριχη σινιά γλυκά σπυρά και θά γυρίσθ τήν ποδιά σου. Έτσι, θά χαράξουμε μ' ένα σουριόχάκι σόν κορμό τού δέντρου τ' όνομά μας γιά ανάμνηση τού έρχαμού μας σόν μικρό γνωστό παλιό ξωκλήσι...

Και σαν ή νύχτα θά πέσει, έμεις γαρούμενα θ' άφίσουμε τόν ξωκλήσι, και θά πάρουμε τόν στενό δρομάκι με της ανθισμένες λυγαριές, κι' άνάμεσα απ' τούς φράχτες και τά πασίνα άμπέλια θά γυρίσουμε σόν σπίτι μας...

Και τόν φεγγάρι θαγίνοντας πίσω απ' τόν κοντινό βουνό θά γυρίση με χρυσάσκηνη τά σγουρά μαλλιά σου...

ΑΣΗΜ. Α. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΠΩΣ ΚΑΘΕ ΙΣΤΟΡΙΑ...

Ήταν τόν πρώτο ραντεβού σέ μιά γωνιά τού ντιβανού στήν Ήδονή προσφέραμε θυσία...

Εγώ σ' άγκάλιαξα τρελλά, σέ μού μεθούσες με φιλή, όπως άρχίζει κάθε ιστορία.

Κι' έρχοσουν πάντα ταχτικά στην Ήδ' από μέρη φωλιά, με μιάν αγνότητα, σά νάσουν παρθένα...

Τόσο, πού πίστεψα πολύ πως δεν μπορούσε νά βρεθή άλλη καρδιά καλλίτερη από σένα!

Μά πως γελάστηκα ό φτωχός! Ποτέ δεν πρόσεξα τόν φως πούταν στά μάτια σου παράξενα κρυμμένα...

Τόν φως πού ζήταγε κρυφά μόνο τόν Πόθο τή χαρά κι' ένα μεθύσι σάρκας, λιγωμένο...

Κι' ήρθες μιά νύχτα πού ρεμώ κι' υπέρ ποτε αίνιγματική, γιά νά μού πής πως όλα έχουν τελειώσει...

Δύο λόγια πέταξες άπλά, άδιαφορώντας αν μ' αυτά κάποια καρδιά μπορούσε νά ματώση.

Πήρες μιάν ύψη είρωνική, μούρριξες μιά ματιά σδυστή, κι' ύστερα μούρες: τώρα θά σ' άφίσω...

Τόν χέρι μούδωσες ψυχρά, κι' έμφ φτιανόν σουν βιαστικά, μόλις πού μπόρεσα εγώ νά σ' άπαντήσω:

«Αυτός, μικρή μου δεσποινίς, είναι, ό Νόμος της Ζωής:—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—

—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—

—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—

—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—

—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—

—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—

—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—

—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—

—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—

—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—

—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—

—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—

—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—

—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—

—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—

—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—Νά υποκύπτεις πάντα σόν Μοραίο—

ΣΠΗΛΙΟΣ ΜΕΝΤΗΣ

...«Έγώ Κυρία υπηγάμω
μόνο σε σιδερένια που έχουν
ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ!»

ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΕΤΑΙΡ. ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΙΡΑΙΩΣ. ΣΤΑΔΙΟ 4